

Giới thiệu Vương Phi Đoạt Sủng

Truyện Vương Phi Đoạt Sủng của tác giả Ilovekfc là một câu truyện teen rất hay. Nàng – Vương Nguyệt Vân – xinh đẹp, thông minh, tuổi còn trẻ mà đã làm tổng giám đốc của tập đoàn vương thị.

Cuộc sống của nàng có thể nói là vạn phần hoàn mỹ. Ông trời cho nàng tất cả mọi thứ trừ tình yêu! Hôn nhân của nàng được gia đình sắp đặt, nhưng đến lúc sắp kết hôn thì nàng phát hiện ra vị hôn phu của nàng cùng với muội muội của mình có gian tình!!!! Còn chưa kịp vạch trần họ thì nàng liền xuyên không quay về cổ đại...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

– Người đó cùng Tuyết nhi thật sự có tư tình sao? – cô gái trẻ giọng buồn buồn hỏi hai người thám tử tư cô thuê để theo dõi chồng chưa cưới của mình.

– Chúng tôi đã theo dõi họ 2 tháng rồi, tối thứ 2 và thứ 6 hàng tuần họ đều đi tới khách sạn X trên đường Y, tôi nói cô gọi điện hỏi họ có thể cùng đi chơi với cô được không? họ đều nói với cô là họ có việc đột xuất không thể đến được. Tiểu thư, mặc dù tôi biết cô rất buồn, nhưng sự thật vẫn là sự thật cô phải tin chúng tôi. –dừng một chút vị thám tử tư nói tiếp – tiểu thư, nếu cô không tin tôi, ngày mai là thứ hai chúng ta đi cùng đến đó luôn, để cô khỏi nghĩ bọn tôi nói không đúng.

– Thật xin lỗi, tôi không có ý đó – cô gái trẻ ngượng ngùng nói – hai vị có thể cầm cái này, xuống phòng 5 ở tầng một để lấy tiền, từ mai không cần phải theo dõi hai người họ nữa. – giọng nói xen lẫn sự chua xót khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy thương cảm vang lên ngưng đọng trong không gian.

– Vâng xin cáo từ. – nói rồi xoay người đi thật nhanh ra khỏi căn phòng.

5 phút...10 phút...rồi một tiếng sau, căn phòng không có một tiếng động nào cả, một sự im lặng đáng sợ. Nàng – Vương Nguyệt Vân, tổng giám đốc tài năng của tập đoàn vương thị, nàng xinh đẹp, cao ngạo, vậy mà vẫn bị phản bội, mà người phản bội nàng lại là em gái ruột của nàng- Vương Ngạo Tuyết – thật là đau lòng. Tuy rằng cuộc hôn nhân này đối với nàng và vị hôn phu kia mà nói thì hoàn toàn là bị cha mẹ sắp đặt, nhưng đối tượng mà hắn có tư tình tại sao cư nhiên lại là muội muội của nàng chứ? Thật là đáng giận mà, nàng lấy một ly rượu thật đầy để uống cho bớt cơn tức đang lớn vồn trong đầu-aaaaa,sao tất cả lại tới om vậy, tại sao lại tới như vậy?

Ai ui, sao đầu đau thế này? – Vương Nguyệt Vân than thầm trong lòng, khi thật, uống cốc rượu thôi sao lại bị ngất đi chứ, lại còn đau đầu kinh khủng nữa chứ...ta thật là khổ mà,lần sau không uống nữa – từ từ mở mắt ra thì.....CHOÁNG.....ta có phải nhìn nhầm không? ta đang ngồi ở công ty sao ngất có một chút mà chuyển thành ở trong phòng ngủ nè, quan trọng hơn là....là....>sao lại ở cái chỗ cổ kính vậy,toàn là đồ cổ thôi a – là ta hoa mắt hay sao?đưa tay dụi dụi mắt một cái,chưa cả kịp dụi mắt thì đã bị tiếng hét thất thanh của ai đó làm cho ta giật mình đánh thót.

-MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! – tiểu Ngọc hét thất thanh – nàng rõ ràng là nghe đại phu nói rằng tiểu thư của nàng chết rồi mà,lẽ nào...lẽ nào là kỳ tích??

– Ma ? đâu? – Nguyệt Vân hoảng hốt hỏi, mặc giũ ta biết khoa học đã chứng minh không có ma, nhưng ta sợ....

– tiểu thư, người thật sự không có chuyện gì sao?tiểu Ngọc thật sự rất lo lắng cho người, tiểu Ngọc còn tưởng tiểu thư đã...đã...- tiểu ngọc vừa khóc, vừa nói.

Stop,stop,cái kia, ách...sao lại mặc cổ trang?- thật là đau đầu mà,ha...ha..ta sao cũng mặc cổ trang thế này – đừng nói ta xuyên qua nha!!!!!!!!!!!!!!!!đừng nha, ta còn chưa kịp vạch trần chuyện của hai người kia mà,ta còn chưa có nói với mẹ ta là ta không có thích ăn canh cá...ta còn...ta còn...aiz nhiều thứ chưa làm mà,tại sao lại xuyên qua cái nơi này???ta ôm đầu của mình tiếc nuối...

– ách...tay ta...sao lại biến thành cái giò heo thế này? con nữa a, còn nữa a mặt của ta sao sờ vào giống cái bánh bao quá a????????? – ta không nhận được nói to thành tiếng – rồi ta hướng đến người tự xưng là tiểu ngọc đang đứng khóc lóc tùm lùm nói nhỏ: A, tiểu ngọc đúng không?đầu của ta hỏ đau, không nhớ được chuyện lúc trước nên người có thể kể cho ta nghe mọi chuyện lúc trước được không?còn nữa người nhân tiện lấy cho ta cái gương nha.

– Oa.....tiểu thư sao người lại thành như vậy? Tiểu thư yên tâm tiểu Ngọc sẽ kể lại cho tiểu thư nghe – tiểu Ngọc vừa đi lấy cái gương cho ta, vừa thao thao bất tuyệt kể cho ta nghe tình hình hiện tại của ta.

Ta chết, ta chết đây, mặc dù biết trước bộ dạng của ta ý quên của cái thân thể này hẳn là rất khủng khiếp, nhưng cũng không phải đến nỗi như thế này chứ. Mặt của ta không phải giống cái bánh bao đâu mà là giống một cái đầu heo siêu bự, tay chân ta béo kinh khủng. May mắn thay xuất thân của ta ý ta là của cái thân thể này còn có chút vớt vát lại cái thân hình “như siêu mẫu” này của ta, ý ta là của ta bây giờ.Ta bây giờ tên gọi là Liễu Nguyệt Vân,xem ra thì chỉ khác mỗi cái họ thôi, vì ta từ khi sinh ra tới giờ thứ ta quan tâm chỉ có một: là TIỀN đó nên ta không biết đây là cái thời đại nào trong lịch sử

nữa!!!! chỉ biết tên của đất nước này là Thiên Hương Quốc. Ta là con gái cưng của tá thừa tướng, một tháng trước được hoàng thượng tứ hôn cho Ngũ vương gia, chắc tại vì ta “quá đẹp” mà một tháng qua sau khi cưới ta về thì hần vút ta đến Nguyệt Vũ lâu này, kể cả nghe tin ta sắp chết cũng không thèm ngó mặt đến một giây. Bất quá không sao, ta cũng vừa thất tình xong nên không cần có người đến làm phiền. Ta đang miên man suy nghĩ thì giọng nói như mèo gào của tiểu ngọc cắt đứt hết mọi tâm tình của ta.

– Tiểu thư người đã hôn mê 5 ngày rồi. Tiểu Ngọc đã chuẩn bị một chút đồ ăn cho người rồi, tiểu thư mau ăn đi để có sức khỏe.

– Một chút gì chứ – ta la lên thất thanh, giờ ta đã hiểu sao cái thân thể này lại “đẹp” đến vậy. ...- đồ ăn ở đây đủ cho 5 người ăn chứ ít gì? Ngọc nhi ơi Ngọc nhi nếu người không muốn hại ta thì đừng cho ta ăn như cho heo ăn vậy chứ – ta than ngắn thở dài nói.

– Tiểu thư – tiểu Ngọc run run giọng nói – tiểu Ngọc không có hại tiểu thư mà..huhu...đây toàn là những món tiểu thư thích ăn thôi..huhu

– Ngọc nhi, ngoan đừng khóc nữa, ý của ta là từ nay về sau người tuyệt đối đừng mang những món này đến cho ta ăn, còn nữa về sau trong phòng của ta để cho ta một ấm nước người đã đun sôi thật lớn cùng thật nhiều hoa quả, đến lúc ăn cơm thì chuẩn bị cho ta thật nhiều rau để ăn thế là được rồi. Còn bây giờ người mau mau dọn hết chỗ này đi, mang cho ta một chút hoa quả là được.-ta quyết tâm rồi phải cải tạo cái thân thể này thật tốt chứ cứ nhìn như “mỹ nữ” thể này chắc có ngày ta đau tim mà chết mất...

Tiểu Ngọc lau nước mắt có chút khó hiểu nhìn Nguyệt Vân đang chìm đắm trong suy nghĩ – tiểu thư như thế này hóa ra lại hay không còn ưu phiền như trước nữa – lắc lắc cái đầu nàng liền quay người dọn đồ thức ăn trên bàn đi.

Sau cái ngày mà ta quyết định giảm cân khoảng 2 tháng 20 ngày ta hì hục tập thể dục ngày đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng ta cũng có thể nhìn ra dung nhan thật sự của mình. Haiz, nói ra thật buồn, theo các tiểu thuyết mà muội muội của ta từng ép ta đọc thì nữ nhân vật chính thường thì không xinh đẹp thì cũng am hiểu sử sách, nhưng ta thì là trường hợp đặc biệt thì phải!!!!!!ta dung nhan thật bình thường, miễn cưỡng lắm thì có thể nói là ừm. không xấu xí, còn am hiểu sử sách ư?hỏi ta cách kiếm tiền thế nào ta còn nói được chứ sử sách là ta mù tịt luôn!!! – nhưng ta là ai?ta là Vương Minh Nguyệt ý quên Liễu Minh Nguyệt, ta đã ở đâu thì trời sẽ không ngược đãi ta mà, ta chỉ cần sống yên ổn là được rồi. Nhưng ta vẫn thấy lạ, lạ là nghe nói vương gia có rất nhiều thê thiếp nhưng sao không thấy ai đến quấy nhiễu ta????ta liền đem nguyên ý nghĩ của mình hỏi Ngọc nhi.

– Tiểu thư, gần 3 tháng rồi mà người vẫn chưa nhớ được gì sao?- tiểu ngọc thắc mắc hỏi lại ta.

– Ân – ta gật đầu nói với tiểu Ngọc – ta mỗi lần cố nhớ lại chuyện cũ thì đầu rất đau nên không cố nhớ nữa – trong khi đó ta vừa chửi thề vừa nghĩ nhớ được mới là lạ đó!! thương nhân giới nhất là gì? – dĩ nhiên là nói dối mà mặt không biến sắc rồi, ta luôn tận lực phát huy hết ưu điểm này của mình.

– Hào, tiểu thư nếu đã không nghĩ được thì đừng có cố nghĩ nữa để tiểu ngọc kể cho người-tiểu ngọc nhìn Nguyệt Vân lo lắng nói – vì các vị phu nhân khác đều nghĩ với bộ dạng của tiểu thư sẽ không khiến vương gia động lòng được...-lén liếc Nguyệt Vân một cái, thấy Nguyệt Vân không có phản ứng gì tiểu Ngọc an tâm nói tiếp – hơn nữa Phiến phu nhân mới là người đang được vương gia yêu thương cho nên mới không có ai đến làm phiền chúng ta.

– Ta mặt không biến nhưng tức giận trong lòng không ngừng gào thét – cái gì mà ” với bộ dạng” của ta chứ?ta còn tưởng ta là nhân vật chính, hóa ra ta là người thừa ư? ta không phục, có chết đi thì vẫn không phục, các người càng coi thường ta thì ta càng có cơ hội. Bị cấm cho cái sủng to tướng ở hiện đại chưa đủ hay sao mà đến đây lại bị ghê lạnh thế này? Mặc dù ta không có ý định ưỡn ẹo tranh một con ngựa giống với cái đàn quạ đen kia nhưng ai bảo hần cùng với cái đám phu nhân đó không coi ta ra gì, càng nghĩ càng tức mà.....Ngựa giống..à không ngũ vương gia kia, người đội đó ta nhất định khiến người phải chú ý đến ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Từ ngày ta đến nơi này đến giờ tiểu Ngọc thường xuyên la hét om sòm hoặc lẩn ra bắt tình nhân sự~ ~!Chớ có hiểu nhầm là ta đối xử vô nhân đạo với Ngọc nhi nha, ở đây ta có mỗi tiểu Ngọc làm bạn họa ta có điên mới đối xử không tử tế với nàng. Chuyện là như vậy:

Sáng sớm

– tiểu thư dậy rồi à?để tiểu Ngọc mang nước đến cho người rửa mặt – tiểu Ngọc tươi cười ngẩng đầu nhìn nàng, gương mặt đang tươi cười của bỗng chốc đen lại, rồi chuyển sang tím cuối cùng là chuyển sang màu xanh nhạt kinh hãi hết lên..

– Ta biết ngay mà, tại sao cổ nhân luôn luôn có cái biểu tình này vậy? Đây, đây... lại khóc rồi – Nguyệt Vân lẩm bẩm nói một mình – Ngọc nhi, người đừng hét lên nữa có được không?thật điếc tai quá.

– Tiểu thư, tóc...tóc của tiểu thư...sao..sao lại ngắn đến như vậy?- tiểu Ngọc chỉ vào mái tóc dài đến vai của ta run sợ, rồi lại nhìn nắm tóc và cái kéo trong tay của ta – tiểu...tiểu thư sao lại tự cắt tóc tóc của mình vậy?có phải tiểu thư.....buồn...buồn vì vương gia...vương gia – tiểu Ngọc lấp bắp kinh hãi.

Đúng là cổ nhân mà – Nguyệt Vân trầm nghĩ, tóc ta thế này mà ngắn ư? quay qua chỗ tiểu Ngọc ta nói: Ngọc nhi, người yên tâm đi, ta không phải vì vương gia không quan tâm mình mà đau buồn đâu, chỉ là trời thật nóng quá nên cắt vội tóc đi cho đỡ nóng thôi – ta thuận tay bỏ cái kéo và nắm tóc trong tay ra lấy mỹ nhân phiến phe phẩy quạt. Haiz, phải chỉ ở đây có điều hòa thì tốt quá.

– Tiểu thư, người thật không có phiền lòng ư? – tiểu Ngọc tròn tròn mắt nhìn ta – tiểu thư, tiểu ngọc phát hiện người sau khi chết đi sống lại dường như biến thành một người khác – tiểu Ngọc nhìn chăm chăm vào ta, mắt không chớp lấy một giây.

– Ách, không thể nào – mới lạ, Nguyệt Vân trầm nghĩ – Ngọc nhi người thấy ta khác thật ư? Khác như thế nào, người thử nói xem.

– Là nha, tiểu thư trước kia luôn rất giữ gìn mái tóc của người, rất thích ăn canh cá, hơn nữa.....hơn nữa....- tiểu Ngọc ấp úng k dám nói hết câu.

– Ngọc nhi, hơn nữa cái gì vậy? – tưởng tiểu Ngọc sợ nằng nên k dám nói liền nói thêm – Ngọc nhi người cứ nói đi, ta đảm bảo sẽ không tức giận đâu.

Như chỉ chờ có câu nói đó của ta tiểu Ngọc liền lấy hết dũng khí nói to: Hơn nữa trước đây tiểu thư rất thích vương gia, mỗi lần nhắc đến vương gia thần sắc của tiểu thư đều biểu hiện rằng người rất ngưỡng mộ...chứ không có như bây giờ, mỗi lần nhắc đến vương gia tiểu thư đều tỏ ra hết sức lãnh đạm.

– Ta thật có như vậy ư? – Nguyệt Vân nghi hoặc hỏi, mặc dù nàng không có thích tên ngựa giống đó thật nhưng chưa bao giờ tỏ ra lãnh đạm với bất kỳ ai – haiz, nếu có như vậy thật thì cũng không cần để ý đến đâu. Chắc tại ta đối với vương gia bây giờ đã chết tâm rồi nên không còn cảm giác gì với vương gia nữa – Ta miễn cưỡng nhún vai một cái.

Tiểu Ngọc cũng chẳng thắc mắc hỏi ta thêm gì nữa, chuyện mái tóc của ta dường như cũng không làm cho tiểu Ngọc buồn phiền hơn nữa giờ nàng còn rất nghe lời ta. Thế mới nói cổ nhân thật dễ lừa gạt, tại sao khí hậu ở đây nóng đến vậy chứ? Một người lúc nào cũng quý trọng giấc ngủ từng giây từng phút như ta đây à còn vì nóng quá mà không ngủ được...thật là. Ý, ta nhớ hình như gần Nguyệt Vũ lâu của ta có một cái hồ nhỏ...Ta bật cười gian trá một cái rồi lấy áo khoác ông mặc vào vội bước nhanh đến cái hồ trong đầu chỉ có một ý nghĩ hắc hắc, ta nhất định phải thử cảm giác “tắm tiên” mới được.

Bên kia bờ hồ cây cối um tùm, thỉnh thoảng lá cây xào xạc đùa nghịch với mặt hồ tạo thành những âm thanh nghe rất vui tai. Trái ngược với vẻ tĩnh lặng bên kia hồ, ở cạnh góc đình nhỏ ven hồ mùi vị hoan ái phát ra từ tất cả mọi góc. Bên trong ngôi đình, một nam một nữ không mảnh vải che thân hạ thể quấn lấy nhau một chút cũng không dỗi. Nam nhân ánh mắt lạnh lùng, sắc bén dùng hết sức phát tiết trên người nữ nhân. Còn nữ nhân kia thì thỉnh thoảng lại bật lên những tiếng kêu dâm dăng.

– A, tâm tình của ta thật là thoải mái mà – sau khi bơi một vòng quanh hồ Nguyệt Vân thoải mái nói nhẹ.

– Ân...aaa...aaa – vương gia, nhẹ chút thôi, nô tì sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nghe thấy tiếng người Nguyệt Vân hoảng hốt quay qua quay lại nhìn...Ánh mắt dừng lại bên cái đình ở ven hồ. OA, đây là...đây là...cảnh *** của cổ nhân ư? Thật là bất công khi ở đây không có camera nha – ta không khỏi than nhỏ lên một tiếng rồi lò mò đến gần xem tận cảnh, ta là ai chứ, trời bạn cho cơ hội được rửa mắt mà không biết tận dụng thì thật là lãng phí...hahaha

Bên trong ngôi đình, nam nhân dường như không nghe thấy lời cầu xin của nữ nhân vẫn vận động kịch liệt. Hẳn dĩ nhiên là nghe thấy tiếng người bước tới gần phía bên đình nhưng hoàn toàn không thèm để ý tới, bởi vì người đang bước tới là một nữ nhân hơn nữa cước bộ không được ổn định như người học võ. Chỉ có điều hẳn thấy nữ nhân này thật không biết xấu hổ, thấy cảnh này mà còn muốn tới gần xem, hơn nữa lời nói ra còn có chút rất kỳ quái, không giống với người ở đây.

– Thật là sống động – ta không kiềm nén được nói nhỏ – mặc dù ta thường xuyên xem cảnh **** này trên máy tính nhưng chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến, đúng là ông trời thật là có mắt mà.

– Vương gia.....ân...ư...vương gia...nô tỳ thật không chịu nổi nữa – nữ nhân nói xong câu này liền ngất đi mặc cho người được kêu là vương gia kia thỏa sức vận động hạ thân.

Ồ ô, nam nhân này thật là xinh đẹp nha, mắt phượng to, dài tà mị, mũi cao cùng cái miệng...oa cái miệng nhìn thấy là muốn cắn.....Khoan...khoan...nữ nhân kia vừa gọi cái gì mà vương...vương gia...không phải chứ, mỹ nam như vậy mà lại là ngựa giống sao – Nguyệt Vân thấy khắp người nổi đầy da gà trầm nghĩ- chuẩn thôi,nếu để bị bắt được chắc không có đường sống đâu. Nghĩ là làm,chân như được gắn tên lửa hướng thẳng phía Nguyệt Vũ lâu mà chạy.

Nhưng trời quả thật không có chiều lòng người mà, vừa chạy được mấy bước liền va phải vật gì đó cứng cứng..mông theo phản xạ tiếp xúc thân mật với mặt đất.

– Đúng là **** mà – ta đau đớn đứng dậy chửi tiếp – ở đâu tự nhiên mọc ra cái cột như vậy cản trở việc chạy trốn của lão nương chứ!!!

– Người chạy trốn ai vậy?-Lý Tuấn Kiệt mắt phượng nheo lại hỏi.

-Dĩ nhiên là cái tên vương gia đó rồi, hỏi vậy mà cũng hỏi...-hơ hơ, hình như ta ở đây chỉ có một mình... vậy...vậy ai đang hỏi ta. Nguyệt Vân vội ngẩng mặt lên nhìn người trước mặt nư nhìn quái vật.

-Người, người..sao lại ở đây?vừa rồi chẳng phải... chẳng phải còn trong đình sao?- ta lắp bắp kinh hãi hỏi hấn.

Khỏe môi khẽ cong lên cười tà mị, hần hỏi ngược lại nàng:Là ta thì sao?chẳng nhẽ ta không được phép ở đây sao? Ngươi tại sao phải chạy trốn ta?

– Ta...ta...ngươi.người – ta tức đến nỗi sắp nhồi máu cơ tim mà chết, tự nhủ mình phải thật bình tĩnh – Nô tỳ tham kiến vương gia, xin vương gia tha tội cho nô tỳ vì làm gián đoạn “chuyện tốt” của vương gia – ta cười khẩy trong giọng nói nói mang theo chút trào phúng.

Lý Tuấn Kiệt hơi cau mày lại nhìn vào trong mắt nàng, hần làm sao không nhìn ra ngữ khí trào phúng của nàng, đứng trước mặt hần, lại biết hần là vương gia mà lại giám có ngữ khí này e rằng chỉ có một mình nàng. Còn về phía Nguyệt Vân thì sau khi nói xong rồi mới thấy hối hận, nàng thầm nghĩ quả này toi thật rồi, không hiểu hôm nay ăn phải cái gì mà lá gan của ngươi to quá vậy Nguyệt Vân ơi là Nguyệt Vân ơi!!!Nguyệt Vân trong lòng thì gió giật cấp 19/21 nhưng ngoài mặt thì lại tỏ ra khí phách nhìn thẳng vào mắt hần

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Không gian yên tĩnh dường như có thể nghe được tiếng thở của côn trùng . Hai người cứ nhiên cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu nhận phần thua trước.

Lý Tuấn Kiệt cau mày thầm đánh giá nữ tử trước mặt. Khuôn mặt nàng tuy không xinh đẹp nhưng thanh tú, đáng yêu, ánh mắt băng bình nhìn hần chăm chăm, đôi môi cong lên đầy thách thức khiến hần không tài nào gạt bỏ ham muốn đang dậy sóng trong lòng chỉ có điều mái tóc của nàng cứ nhiên rất ngắn, nàng rút cuộc là ai? Đêm hôm đến vương phủ của hần làm gì?

Không phải chứ?! Tại sao lão thiên gia lại tốt với cái tên ngựa giống này đến thế chứ?khuôn mặt hoàn hảo không tí vết, còn đẹp hơn cả diễn viên thần tượng hàn quốc ý chứ!!không công bằng mà.Cầu trời ta đừng có chảy nước miếng không thì mắt mặt lắm,ai chả biết từ trước tới nay sức đề kháng của ta với mỹ nam rất rất yếu, lão thiên, là ông đang trả thù ta ư?- Nguyệt Vân than trời.

– Ngươi là ai?đêm hôm sao lại lên vào vương phủ của bọn vương? – Lý Tuấn Kiệt đột nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo hơi thở của sự nguy hiểm

– Hả?! – Nguyệt Vân kinh hãi theo bản năng lùi lại đằng sau mấy bước lắp bắp nói- Ta là... là... – thầm nghĩ làm sao bây giờ,đến chính Nguyệt Vân ta đây cũng muốn hỏi ngươi, ngươi là lão công của ta mà sao không nhớ được ta là ai!Vội vàng chỉnh đốn lại bộ mặt sợ hãi của mình, ta lấy lại bộ dáng thực nữ hàng ngày nhẹ nhàng nói: Bẩm vương gia, nô tỳ là nha hoàn của vương phi. Vì hôm nay trời nóng nên nô tỳ đi chuẩn bị nước cho vương phi tắm ạ – thật mau mắn khi ta quyết định mang theo cái chậu để đi tắm,* ta thật là thông minh* – Nguyệt Vân nghĩ.

– Ô, thì ra là vậy – Lý Tuấn Kiệt nói, ngữ khí mang theo chín phần chán ghét – Vậy ngươi mau đi đi, không vương phi lại đợi.

Ách,cái tên nam nhân thối tha này, gì mà vừa nhắc đến ta ngươi lại chán ghét đến vậy hả?ta bầm...bầm...bầm...bầm, nhưng thôi,có cơ hội ta tính sổ với mi sau – Nguyệt Vân căm phẫn nghĩ – còn giờ thì trong 36 kế, chuẩn là thượng sách : vậy vương gia nghỉ ngơi, nô tỳ xin lui ạ. – vừa nói xong thì đã quay người đi mất dạng.

Nguyệt Vũ lâu.

Nguyệt Vân sau khi lấy hết sức chạy về đến phòng, đóng cửa lại thì mới sợ hãi cất lên một tiếng thở dài. Đường tình duyên của ta sao mà nhiều chông gai đến vậy cơ chứ?Nếu đây mà là hiện đại thì ta khỏi cần suy mà viết ngay tờ đơn ly hôn đưa cho cái tên ngựa giống đó, nhưng nơi đây là cổ đại...Không biết gia đình của ta thế nào rồi?Họ có nhớ đến ta không?Đi ngủ thôi, không nghĩ nữa.Ngày hôm nay thật là dài...

Sáng hôm sau.

– Tiểu thư, đã dậy rồi – tiểu Ngọc chạy đến chỗ ta nhẹ nhàng hỏi – để tiểu Ngọc thay quần áo cho người.

– Ân – ta mệt mỏi đáp lại, không hiểu tại hôm qua ngủ ít hay sao mà mệt vậy cơ chứ?cái thân xác này thật k phải loại thượng hạng mà.

– Tiểu thư, sáng nay mama tổng quản tới báo tin – tiểu Ngọc vừa nói vừa chỉnh lại quần áo trên người ta – chiều nay vương phủ có thợ may đến lấy số đo để may quần áo mùa hè...mama nói nếu tiểu thư cần thì tới có thể đến phòng khách lấy số đo để may đồ mới – tiểu Ngọc liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói tiếp – theo tiểu Ngọc thấy tiểu thư nên may quần áo mới thôi, tiểu thư nhìn xem...quần áo của tiểu thư trước đây đều không thể dùng được, chủ yếu là mặc tạm quần áo của tiểu Ngọc – giọng nói của tiểu Ngọc đã có phần run run, nước mắt như sắp trào hết cả ra ngoài – tiểu thư, như vậy thật ủy khuất cho tiểu thư.

Cổ nhân...ai..cổ nhân, cứ nhiên là có rất nhiều nước mắt mà, nếu mà ta còn không chịu đồng ý ngay thì chắc ngày mai ta phải đi thuyền trong vương phủ này quá – Ngọc nhi, ngoan..đừng khóc – ta lấy tay khẽ lau mặt cho tiểu Ngọc – ta đi, ta đi mà – việc may quần áo này không cần tiểu Ngọc nói thì ta cũng muốn đi, ai đòi lại đi mặc quần áo của người khác chứ?chỉ sợ cái tên ngựa giống kia có ở đó thôi – Ngọc nhi, vậy vương gia có đến may quần áo mới không?- ta vờ như băng quơ hỏi tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc e ngại nhìn ta một chút, ánh mắt như thể nói: tiểu thư, ta biết người còn yêu vương gia mà, đừng ngại – cái đó... vương gia muốn may đồ thì sẽ có người trong hoàng cung đến lấy số đo, còn các vương phi cùng mọi người trong phủ thì đều là cho người mời thợ may ở ngoài cung đến để đo đạc và may vá...cho nên...cho nên...

– Cho nên vương gia sẽ không tới? – Ta cao hứng hỏi – Có đúng vậy không? Vậy thì Ngọc nhi, người chỉnh lại tóc cho ta, sau đó cùng ăn sáng rồi đợi đến chiều thì tới phòng khách – thật là càng nói càng cao hứng mà, ta cảm thấy trời đất ngày càng đẹp hơn thì phải.

Tiểu Ngọc nhìn Nguyệt Vân vui như vậy thì lấy làm lạ, trong lòng nghĩ: chẳng nhẽ tiểu thư thật sự đã không còn yêu vương gia nữa sao? mặc kệ, mặc kệ...chải tóc cho tiểu thư đã. Tiểu Ngọc vươn bàn tay nhỏ của mình túm gọn lấy tóc của Nguyệt Vân đau xót nói nhỏ: tiểu thư người thật ngốc mà, cứ nhiên cắt tóc mình ngắn như vậy...giờ thì làm sao làm được tóc chứ?

– Ngọc nhi đến như ta đây còn không sợ xấu, người làm gì sợ thay ta chứ? – ta làm bộ tức giận nói với tiểu Ngọc – người nếu không làm được vậy thì để ta làm cho – ta lấy lược chải chải cho mái tóc thật thẳng ra, sau đó lấy một chút tóc buộc cố định bằng một mảnh vải lụa nhỏ, để chừa ra tóc mái và một chút tóc ở đằng sau gáy, sau khi làm xong liền quay lại hỏi tiểu Ngọc đang nhìn ta ngây dại – trông ta như thế nào?

– Tiểu thư...người... người thật là xinh đẹp – tiểu Ngọc lắp bắp nói – để tiểu Ngọc cài cho tiểu thư mấy cây trâm cài đầu.

–Ừ – ta sáng khoái cười nói – chỉ cần một cây là đủ, không cần nhiều. Hơn nữa cũng không cần trang điểm đâu, ta thấy cứ thế này là.....

– Như thế sao được – chưa để Nguyệt Vân nói hết câu tiểu Ngọc đã vội nói – nếu để các tiểu thiếp khác nhìn thấy tiểu thư như vậy thì thế nào cũng khinh thường tiểu thư, hơn nữa tuy tiểu thư trong mắt của tiểu Ngọc là đẹp nhất nhưng các vị tiểu thiếp khác cũng xinh đẹp không kém gì tiểu thư. Vì vậy nên tiểu thư, tiểu thư nhất định phải trang điểm để cho thật đẹp – tiểu Ngọc nói liền một hơi thật dài như thể sợ Nguyệt Vân tranh mất lời nói của mình.

– Được rồi, được rồi.- ta thờ dài – nhưng ta chỉ bôi một chút son môi thôi.- nhìn thấy tiểu Ngọc như có ý định nói gì đó ta liền rào trước ngay – Ngọc nhi, nếu người còn ép ta nữa thì ta sẽ không đi lấy số đo nữa. Hơn nữa giờ đã gần trưa rồi người mà không mang thức ăn tới là ta sẽ đói tới mức không còn sức để nói lý với người đâu – ta làm bộ như đói đến nỗi nói không ra hơi hướng tới phía tiểu Ngọc trêu đùa.

– Ách...tiểu thư – mặt tiểu Ngọc đỏ bừng, chân tay vụng về xoắn chặt vào nhau.

– Đã biết rồi – nhìn tiểu Ngọc bối rối ta càng thích thú, che miệng cười trộm một cái rồi làm bộ nghiêm trang nói tiếp – Ngọc nhi, người còn đứng đó? chẳng nhẽ định để ta chết đói thật ư? Là Ngọc nhi đã hết thương ta rồi nên mới để ta đói ư – ta nói đến đây thì ra sức nhin cười, cuối cùng không nhịn được phì ra một cái cười lớn.

– Thì ra tiểu thư là khi dễ tiểu Ngọc – tiểu Ngọc học theo bộ dáng của ta ủy khuất nói, sau đó liền tươi cười nói: – Để tiểu Ngọc đi lấy điểm tâm cho tiểu thư – nói rồi liền quay người vui vẻ đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Chiều tối, tại Nguyệt Vũ lầu.

– Tiểu thư, còn phải chờ đến bao giờ mới đi được vậy? chẳng phải tiểu thư nói ngồi đợi đến chiều là đi luôn sao – Tiểu Ngọc khó hiểu nhìn Nguyệt Vân.

– Ngọc nhi, ta không lo lắng thì người việc gì phải lo lắng? hơn nữa Ngọc nhi người chẳng phải từng nói cái đám “côn trùng”, ý ta là tiểu thiếp kia không có buồn đợi đến ta vì với bộ dạng trước đây của ta không thể câu dẫn vương gia được....có đúng không? – ta thần nhiên nói.

– Đúng vậy là như vậy. Nhưng tiểu Ngọc vẫn chưa hiểu... Vì có gì mà tiểu thư phải tránh mặt bọn họ?

– Ta kéo tiểu Ngọc ngồi xuống ghế, rồi ra vẻ thần bí nói nhỏ vào tai tiểu Ngọc.

– Thì ra là vậy – tiểu Ngọc thốt lên – nhưng tiểu thư đường đường là một vương phi vậy hà có gì phải sợ những chuyện như vậy chứ?

– Vậy ta hỏi người, Ngọc nhi tại sao ta là vương phi mà những nô bộc trong vương phủ khi nói chuyện với người đều gọi ta là tiểu thư? đáng nhẽ ra họ phải gọi ta là vương phi nhưng mà có sao họ lại giống người gọi ta hai tiếng “tiểu thư” – ta thờ dài ngao ngán cổ nhân các người sao chẳng bao giờ chịu động não vậy?!

– Tiểu thư...cái đó...cái đó ....là do vương gia nói phải...phải kêu tiểu thư như vậy – tiểu Ngọc sợ hãi không dám nhìn thẳng vào mắt của ta nói như thì thầm – tiểu thư, người đừng có vì như vậy mà buồn...nếu không...nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của mình.

– Ta không có để tâm đến chuyện đó. Chuyện ta để tâm là nếu như thấy ta đẹp hơn xưa > bọn họ nhất định sẽ tới gây phiền phức a. Đến lúc đó e rằng

những ngày tháng êm đẹp của ta và người cư nhiên kết thúc một cách thảm hại – ta ngửa mặt lên than trời.

– Ô, tiểu Ngọc đã hiểu. Vậy chúng ta cứ ngồi vậy đợi thêm chút nữa rồi đi cũng không muộn nga tiểu thư – tiểu Ngọc cười ngượng ngừng nhìn ta.

– Ngọc nhi, người lấy ta mượn tạm một bộ y phục nữa của người, mấy hôm nữa có đồ mới ta sẽ chọn ra mấy bộ của ta cho người.

– Nhưng tiểu thư y phục của tiểu Ngọc không có được đẹp – tiểu Ngọc thương tâm nói – nếu tiểu thư mặc vào các vị tiểu thiếp sẽ chê cười người.

– Ta và người chẳng phải muốn tránh họ sao? vậy thì càng không đẹp chẳng phải càng tốt hơn sao?...không nói nữa, đợi người chuẩn bị y phục xong chúng ta liền đi.

*****

– Chúng ta đi thôi tiểu thư – tiểu Ngọc đi đến bên Nguyệt Vân chỉnh lại quần áo rồi kéo tay Nguyệt Vân đi ra khỏi cửa.

– Từ từ thôi, không cần phải vội – ta cười cười nhìn tiểu Ngọc – Ngọc nhi, tay người hảo mềm mại a.

– Tiểu thư, người khi dễ ta. – tiểu Ngọc ngượng ngừng kêu lên.

Hai người cứ như vậy tàn nhẫn ý cười mà đi tới phòng khách của vương phủ.

– Tiểu thư, đã đến nơi rồi.

– Ân – ta thở hắt quay qua dựa tạm vào người tiểu Ngọc – xem ra cái ổ cú này cũng thật là rộng mà, báo hại ta đi vòng vèo mãi mới tới nơi. . .nhà thì chẳng có mấy móng người ở cư nhiên là rộng tới vậy nếu như đây là ở hiện đại liền xây được cả một khu vui chơi lớn kiếm tiền ti cho mà coi.

Oa. . .là ta có nhầm không? Tại sao muộn như vậy rồi mà vẫn còn cả một đàn ong bướm bay lượn quanh đây vậy?!!! ta nén than một tiếng rồi quay qua tiểu Ngọc mặt đầy biểu cảm như thể nói: lần này chúng ta là chết không toàn thây mà.

– Tiểu Ngọc cũng quay ra chỗ ta đầy lo lắng hỏi: làm sao bây giờ tiểu thư?

– Ta làm ra cái vẻ mặt đầy dũng khí quay qua tiểu Ngọc bị thương nói: đã không tránh được thì phải anh dũng đối mặt thôi – rồi lại quay qua nhìn đám ong bướm sắc sỡ sắc màu kia nói thêm một câu khiến chính ta cũng sắc: mỹ nhân, ta đến với các người đây!!!

Tiểu Ngọc phì cười một cái rồi ý tứ che miệng nên cười lui xuống phía sau ta như thể mời ta đi trước.

Bên trong phòng khách, từ xa tất cả các tiểu thiếp đang không ngừng mỉm cười nhìn nhau e lệ. Bỗng Hồng phu nhân kinh ngạc lên tiếng: A, kia không phải nha hoàn tên tiểu Ngọc của vương phi sao? ....Người đi bên cạnh ả là ai mà ta chưa từng thấy qua vậy?

– Đúng vậy. ....đúng vậy. .- cả đám liền lập tức bàn tán xôn xao.

– Nhìn cách ăn mặc của ả ta thì hẳn là nha hoàn bên cạnh vương phi – nữ nhân mặc chiếc áo màu tím đậm giọng điệu nhuốm màu phong trần uyển chuyển bình luận.

– Nhưng nhìn bộ dáng của ả không giống nha hoàn cho lắm, hơn nữa các tỷ nhìn xem nha hoàn tiểu Ngọc đó giống như là đang đi sau vương phi của mình vậy – Ngọc Diệp phu nhân cũng chen vào.

– Vương phi cái gì chứ? – Ngân Phiêu phu nhân khinh bỉ – chẳng phải chỉ là hữu danh vô thực thôi sao, ta thấy Phiến phu nhân mới thích hợp hơn với chức vụ vương phi thì có a. ....

– Ngọc Diệp tỷ, tỷ có phải quá đa nghi không – nữ nhân X như sợ thiên hạ chưa loạn vội vàng xen vào – vương phi của chúng ta cư nhiên thân hình không khác gì “trư nữ” (Đấng như: haha heo nái, bần nhìn lại mình), làm sao có thể thon thả được như vậy. Câu này vừa phát ra khỏi miệng của ả thì cả một đám làm ra cái vẻ khêu các lấy tay che miệng cười.

– Tiểu thư. ....- tiểu Ngọc cùng Nguyệt Vân đi vào đúng lúc nghe được hết những gì vị mỹ nhân kia nói.

– Tại sao ta cư nhiên xông vào đúng cái lúc này cơ chứ? – Ta cố nén tức giận bước vào trong phòng. Người vừa nói xin hỏi có thể bước ra để Nguyệt Vân thỉnh giáo được không? – Hừ, các người biết ra về khuê nữ chẳng nhẽ ta lại không biết sao. ....để ta cho các người biết thế nào là sức mạnh của “phụ nữ thế kỷ 21” a.

Nữ nhân X vừa nghe thấy giọng nói mang hàm ý sát nhân của Nguyệt Vân thì toàn thân cứng nhắc, nhưng vẫn tiến lên phía trước hung hãn hù dọa người khác: “Là bỗ phu nhân. ....”

BỐP chưa để nữ nhân kia nói hết câu Nguyệt Vân đã thưởng cho ả một cái tát trước sự ngỡ ngàng của hầu hết mọi người trong phòng khách.

– Người. ....người. ....tiện tỳ to gan dám đánh bỗ phu nhân – nữ nhân X ôm mặt hét lên điên cuồng quên mất cả việc giữ hình tượng.

– Người cư nhiên nói ta là “trư nữ” thì ta việc gì không dám đánh người chứ? – Nguyệt Vân lạnh lùng trả lời – mà người xem, ta so với người còn gầy

hon. ...ngươi nói ta “trư nữ” thì ngươi là cái thứ gì aaaa? –ta cố tình kéo giọng nói thật dài.

– Ngươi...ngươi – X phu nhân kinh hãi, miệng lắp bắp không ra lời : ngươi là...cái...cái kia “trư nữ”?

– Miệng ngươi có phải hay không muốn ta tặng thêm một cái tát nữa? chán sống rồi hay sao mà còn gọi ta “trư nữ”? – ta hung ác giơ tay lên dọa dẫm*ta thích nhất là nhìn thấy người khác sợ hãi ta*.

Đám nữ nhân kia bây giờ mới hoàn hồn. ....kê thì tỏ ra e dè, sợ hãi người thì tỏ ra thản nhiên chẳng coi Nguyệt Vân ra gì nhưng trong lòng thì sợ hãi không nguôi, người thì lại mắt đầy sát khí nhìn Nguyệt Vân một cách thâm độc.

– “Tiểu thư”, nàng đến để lấy số đo? – giọng nói nhỏ nhẹ phát ra từ chỗ ngồi cao nhất của gian phòng khiến cho người đứng đối diện bất kể nam hay nữ đều có hảo cảm.

– Vị này là. .... – âm thanh thật dễ nghe, bất quá Nguyệt Vân ta đây đã ngửi ra mùi thuốc súng trong giọng nói của ngươi rồi..

– Ta là Phiến phu nhân. ...mới có mấy tháng không gặp, tiểu thư cư nhiên là ..... – Phiến nhân uyển chuyển cất bước đi tới bên người Nguyệt Vân ánh nhìn soi xét : là đã quên ta ư?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Không khí quanh phòng cứ như là đông lại. ...mùi của sự nguy hiểm tràn ngập khắp mọi nơi. Nguyệt Vân tỏ thái độ rất bình thường, bước qua mặt vị được kêu là Phiến phu nhân kia tiến đến chỗ cao nhất trong phòng mà ngồi xuống rồi mới khoan thai lên tiếng.

– Ra là Phiến phu nhân, đã không nhận ra...thật là thất lễ a – ta hơi mệt, giọng nói chẳng có chút gì là hối lỗi cả – chỉ tại ta trí nhớ rất kém...những người nào “không cần” nhớ thì nhất định sẽ quên – rồi nhanh như chớp mỉm cười – vậy nên mong Phiến phu nhân không để ý tới. Phiến phu nhân nghe xong cơ hồ là tức đến không chịu nổi nhưng vẫn hướng tới Nguyệt Vân cười ngọt ngào, e lệ như hoa tường vi.

– “Tiểu thư” nói vậy...Phiến Nhân nào dám để tâm? – giọng nói chứ 99,99% toàn mùi thuốc nổ.

Mỹ nhân. ....giờ nhìn kỹ lại cái đám “ong, bướm” này ai cũng là mỹ nhân – ta thầm nghĩ – thảo nào trước đây liền không có đem cái vị vương phi hữu danh vô thực của chủ nhân cũ thân thể này bỏ vào trong mắt. ....Phiến phu nhân kia càng nhìn càng thấy nàng ta đích thực là một tuyệt đại mỹ nhân. ....đáng tiếc lại vì một tên giới ôi đất hôi mà biến thành nữ nhân thâm độc. ....hồng nhan. ....giữ gì đó. ....không nhớ được a>

– Khóe miệng bất giác cong lên một ý cười, ta nhẹ nhàng bước tới bên một người đoán chừng là thợ may rồi mới cất giọng nói đầy thâm ý – đã biết trước Phiến phu nhân sẽ không vì một chuyện đơn giản như vậy mà để ý tới. ....bất quá...Nguyệt Vân cũng chỉ tới để lấy số đo – sau khi người kia lấy số đo của ta xong liền lễ phép cúi đầu lấy số đo tới để ta ghi tên. Toàn thân mồ hôi lạnh toát tứ lung tung, may mắn sao ta có được ba mẹ cho đi học chữ cổ không thì hôm nay cư nhiên tại đây bỏ mạng. Nơi này thật ngọt ngào, ở lâu không có lợi cho sức khỏe của thân thể này nghĩ vậy ta ra về thực nữ, mỉm cười đầy phong tình – Các tỷ muội cứ ở đây tâm sự, ta cảm thấy thân thể có chút mệt...xin cáo từ – nói xong liền kéo tay tiểu Ngọc đang sừng sốt về thẳng Nguyệt Vũ lâu.

*****

Mỹ nhân lâu.

– Tỷ tỷ....sao lại để cho à đi một cách dễ dàng như vậy? – nữ nhân áo hồng cau mày liễu hỏi nhỏ.

– Ngân Phiêu, muội thật là ngốc, muội không thấy rằng à ta so với trước đây khác biệt rất là lớn – một giọng nói yếu điệu vang lên.

– Phiến Nhân, có phải tỷ nhìn ra cái gì khác biệt ở à ta? – Ngân Phiêu vội vã hỏi – muội chỉ cảm thấy à ta so với trước đây đã gầy đi rất nhiều. ....còn những cái khác thì không có để ý tới.

– Điều đó thì ai cũng biết, chỉ có điều là à ta so với trước đây có sự khác biệt rất lớn, tuy à ta ngũ quan không thay đổi nhưng tính tình so với trước đây khác biệt vô cùng. Muội không thấy rằng trước đây mỗi lần à gặp chúng ta đều lẩn tránh, chứ không như bây giờ...đám đối diện với ta không hề tỏ ra sợ hãi – Phiến Nhân nghĩ hoặc – hơn nữa cũng không hề nhu nhược, ngu ngốc như trước đây.

– Thì ra là vấn đề này – Ngân Phiêu à lên – muội nghĩ chẳng qua là à ta cư nhiên trở thành xinh đẹp nên mới có cái bộ dạng tự đắc như vậy.

– Tại sao muội có thể lơ đãng đến như vậy? – Phiến nhân hừ lạnh – nhớ kỹ, chủ nhân dặn chúng ta đến đây là để làm gì. ....nếu có gì sai sót thì cả ta và muội đều không xong. Vì thế mấy ngày tới ta và muội phải thay phiên nhau để ý đến mọi nhất cử nhất động của Liễu Nguyệt Vân.

– Vậy tỷ tỷ, ta có cần báo ngay cho chủ nhân biết không?

– Tạm thời không cần, chủ nhân có nói qua vương gia đang nghỉ ngơi chúng ta – Phiến nhân cau mày – tạm thời không nên manh động, đợi một thời gian nữa hãy liên lạc với chủ nhân sau.

– Đã biết – Ngân Phiêu mỉm cười – vậy tỷ tỷ, ngày mai chúng ta có nên đến chỗ Liễu Nguyệt Vân xem kịch hay không? – Cứ để cho những tiểu thiếp khác tự đến – Phiến nhân cười âm hiểm – nếu có gặp họa.....thì chúng ta cũng không có liên qua.

– Tỷ tỷ.....tỷ thật là chu đáo.

*****

Nguyệt Vũ lâu.

– Tiểu thư....hôm nay tiểu thư thật lợi hại – tiểu Ngọc bóp vai cho Nguyệt Vân ý cười trên khóe miệng ngày càng sâu. – Ai da!!! – ta quay người lại đôi tay không nhin được cứ thế mà miết trên mặt của tiểu Ngọc trêu đùa – Ngọc nhi, người da dẻ ngày càng mịn a.....khiến ta không ngừng có ý định ăn đậu hũ của người – ta bày ra cái vẽ vật của một hoa hoa công tử chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang dần dần ửng hồng của tiểu Ngọc

– Tiểu thư – tiểu Ngọc cúi đầu thấp xuống, ngượng ngùng phản bác – tiểu Ngọc không có như vậy – dừng một chút, tiểu Ngọc nghiêm túc hỏi Nguyệt Vân – tiểu thư.....người không có sợ ư?

– Sợ? – ta nghi hoặc hỏi – sợ cái gì? – Thì...thì cái kia....các vị tiểu thiếp.....tiểu thư thật sự không có sợ họ tới ư? – Ngọc nhi.....người có tin vào số mệnh không? trước đây ta không có tin vào số mệnh...nhưng là số mệnh của ta khiến ta được sống lại....cho ta một cuộc sống mới,cho nên.... – ta đi đến bên của số kẻ lấy tay mở ra – cho nên chúng ta không cần phải sợ, ta tin rằng ông trời sẽ không ngược đãi chúng ta.

– Tiểu thư....để tiểu Ngọc đi chuẩn bị nước tắm cho tiểu thư.

– Ừ, nhanh một chút.....hôm nay ta muốn đi ngủ sớm.

*****

Trong tòa nhà chi nhánh của tập đoàn Vương thị.

– Ôa...ha ha...chị, chị đang nghĩ gì mà chăm chú đến nỗi em đến mà không biết hả? – cô gái trẻ tuổi tay cầm một quả táo nhỏ đưa vào miệng cắn một miếng ngon lành.

– Tuyệt nhi, đã đến rồi?ở nhà có chuyện gì sao?

– Ừ....Nguyệt Vân, ba mẹ kêu em đến ‘hộ tống’chị về nhà. Hôm nay nhà mình có khách – Ngao Tuyết nhún vai đáp. – Lại là xem mặt? – Nguyệt Vân nhăn nhó – có thể nói với ba mẹ hôm nay chị bận ký hợp đồng không thể về được không?

Bỗng nhiên khung cảnh xung quanh thay đổi, Nguyệt Vân hoảng hốt nhìn xung quanh.....một màu trắng tinh khiết, không tỳ vết.

– Có ai ở đây không? – Nguyệt Vân theo bản năng sợ hãi hét lớn.

– Chị.....đừng sợ....là em, Ngao Tuyết đây.

– Tuyệt ....Tuyệt nhi, đừng đùa nữa,ra gặp chị đi – Nguyệt Vân hét lên trong tuyệt vọng.

– Chị, đừng sợ hãi.....em không thể xuất hiện được.....em chỉ có thể đưa giọng nói của mình vào trong giấc mơ của chị mà thôi.....em xin lỗi – Ngao Tuyết đau đớn nói nhỏ.

– Tại...tại sao? Tuyệt nhi.....em nói gì?chị không hiểu.

– Mọi chuyện đều có nguyên do của nó.....xin lỗi vì em không thể làm gì khác. Vào ngày mà chị phát hiện ra em cùng anh Phong có tư tình thì đó là ngày chị phải chết! – giọng nói của Ngao Tuyết tràn ngập sự thất vọng.

– Em nói gì,chị không hiểu – Nguyệt Vân ra sức lắc đầu tuyệt vọng,nước mắt theo khóe mi trào ra từ lúc nào – tại sao lại chết?

– Thật ra em là một pháp sư, chị còn nhớ vào cái ngày lần đầu tiên chị và anh Phong gặp nhau không? Lúc đó em đã xem cho chị một quẻ.....em đã cố gắng thay đổi tương lai, nhưng em không thể...chị vẫn phải chết. Em lợi dụng các khe hở để đưa chị đến nơi khác đúng lúc đó em gặp được Liễu Nguyệt Vân chủ nhân thân thể mà chị đang trú ngụ. Liễu Nguyệt Vân lúc đó rất thảm hại, cô ta cầu xin em cho cô ta được chết..nhưng vì số mệnh của cô ta chưa thể kết thúc nên cô ta chưa thể chết. Lúc đó em liền nghĩ tới chị, vào ngày mà chị chết em dùng sức mạnh của mình trao đổi hồn của hai người nên bây giờ chị vẫn sống. Em rất tiếc – Ngao Tuyết dùng một hơi kể lại hết câu chuyện giọng nói đầy nuối tiếc.

– Vậy...vậy nghĩa là chị không thể quay về? – hỏi câu này ta thấy mình thật ngu....thật ra từ lúc đến đây đến giờ đã không hi vọng sẽ trở lại nữa,mọi chuyện đã không còn như trước....đã không còn như trước...

– Em sẽ cố gắng – Ngao Tuyết gượng gạo nói – đã hết thời gian rồi, em phải đi đây....tạm biệt.....

– Tuyết nhi.....tuyết nhi... – Nguyệt Vân bưng tỉnh khỏi giấc mộng mờ hồi tuôn là chã khắp người tự hỏi nhỏ – đã đi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Lấy tạm một cái áo khoác mỏng khoác lên người Nguyệt Vân bước ra khỏi phòng ngủ, tiến về phía cái bàn đá đặt trước sân. Ánh trăng dịu dàng vương vấn quần lay mọi góc ngách trong khu vườn nhỏ ngay trước mặt Nguyệt Vân, từng tán lá cây xào xạc đung đưa, vui nhộn, tiếng côn trùng thì thầm cùng nhau trong bóng tối, tất cả tạo nên một thứ cảm giác thật mới lạ.

– Liệu có thể trở về thật hay không? – Nguyệt Vân ngơ ngẩn ngắm trăng tự hỏi nhỏ.

Đêm trăng thật sáng, sao thật là nhiều ở hiện đại tuy thật là đẹp nhưng những ánh đèn rực rỡ đó thật giả tạo. Chính bản thân nàng cũng vậy....không biết từ bao giờ cũng bắt đầu sống khép mình, giả tạo với tất cả mọi người.

28 tuổi, nàng có tất cả, mọi người biết tới nàng là nữ tổng giám đốc tài năng của tập đoàn vương thị. Nhưng bao giờ cũng vậy...đằng sau sự thành công của những người nổi tiếng có ai biết họ phải trả một cái giá đắt đến thế nào đâu.

Nàng phải đánh đổi tất cả gia đình, bạn bè...rất cuộc chẳng có ai là thật lòng với nàng cả. Họ nói nàng có tất cả ư? Không phải như vậy....thật ra nàng không có gì cả. 28 tuổi nàng chưa từng yêu ai, cũng chưa từng được ai yêu cả!!

Có ai mà yêu nàng thì cũng là họ lóa mắt vì ánh hào quang của nàng, vì tiền bạc của nàng. Nếu thật sự có thể trở về như lời Tuyết nhi nói thì nàng có muốn quay lại hay không? Thế giới đó còn gì để nàng lưu luyến nữa? Mẹ và bố đã có Tuyết nhi chăm sóc, tập đoàn vương thị thì đã có Phong gánh vác> mình còn trở về làm gì nữa? Thế giới đó đâu phải dành cho mình đâu.

– Thế giới đó không phải là dành cho mình – nàng thở dài một hơi than thở thật lớn.

– Thế giới đó? Là thế giới nào vậy? – một giọng nam nhân trầm ấm hỏi nhỏ.

– Aaa – nàng giật mình ngẩng đầu lên thì thấy một nam nhân lạ hoắc tay phe phẩy cái quạt ngồi đối diện trước mặt từ bao giờ.

– Ngươi nói thế giới đó....rất cuộc là thế giới nào vậy? – Trường mâu tuần mĩ sắc bén liếc đến phía nàng.

– Ngươi từ đâu đến? Đến từ bao giờ? Tại sao ta không biết? – Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đầy mị lực của hấn sợ hãi hỏi.

– A....liệu có thể trở về thật hay không...hình như là đoạn đó thì phải, lúc đó ngươi đang suy nghĩ cái gì đó nên ta không tiện lên tiếng – hấn nhún vai một cái tỏ vẻ không quan tâm.

Nhờ vào ánh trăng sáng Nguyệt Vân dõi theo mọi cử động của người lạ mặt ngồi trước mặt. Oa, hấn cư nhiên còn đẹp hơn cả cái tên ngựa giống kia a, thời đại nào mà lại nhiều người đẹp đến vậy cơ chứ? Trường mâu thật là tà mị, cái mũi cao thật cao, có thể nói ngũ quan tuần mĩ đến yêu mị....nhìn hấn giống như vừa từ thẩm mĩ viện bước ra nếu không phải đây là cổ đại chắc nàng sẽ chết vì nghĩ ngờ mắt.

– Ngươi nhìn đã đủ chưa? – Người lạ mặt tà mị khẽ nhấc cái tay cầm quạt phe phẩy ra vẻ mất hết kiên nhẫn vậy.

– Ách...xin lỗi – khuôn mặt Nguyệt Vân hơi ửng hồng vì thất thố hướng tới người ngồi trước mặt giới thiệu – ta là Vươ...à không Liễu Nguyệt Vân... còn ngươi là?

– Ta đã biết, Liễu Nguyệt Vân chẳng hề không nhận ra ta? – Người lạ mặt nghi ngờ hỏi.

– Chết thật, gặp đúng bằng hữu của Liễu Nguyệt Vân rồi nàng than thầm trong lòng nhưng ngoài mặt thì lại giả vờ đau khổ lắc đầu nói – chẳng giấu gì ngươi mấy tháng trước ta gặp đại nạn không chết, nhưng mà lúc ta tỉnh lại thì đã chẳng nhớ được gì...vậy nên ta không thể nhớ ra ngươi.

– Thì ra là vậy, ta là Từ Ân....ngươi nói ngươi gặp đại nạn không chết, rất cuộc là đại nạn gì? – Hấn hơi cau mày một chút, rồi bỗng dưng quát lớn – là ai? Mau ra đây cho ta.

– Có gì vậy? – Nguyệt Vân ngơ ngác nhìn xung quanh, nàng đâu có nghe thấy gì đâu mà sao hấn tự dưng quát lên như vậy.

– Có người theo dõi, ngồi đây chờ ta đừng có đi đâu – Từ Ân dung khinh công phi người đuổi theo một cái bóng đen vừa mới chạy qua.

– Oa....hôm nay thật là được mở rộng tầm mắt, Nguyệt Vân tròn tròn mắt nói với theo hấn – được, ta đợi ngươi ở chỗ này.

*****

– Ngươi là ai? đêm hôm sao lại đến theo dõi nàng? – Từ Ân dùng lực Chop lấy bả vai người mặc áo đen khiến cho người đó lao đảo mấy bước.

Người áo đen thấy vậy liền dùng tay hoa mỹ đánh ra một chưởng về phía Từ Ân sau đó nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Nguyệt Vũ lâu

– Nhanh như vậy đã quay trở lại? – Nguyệt Vân thắc mắc hỏi – ngươi không phải đi bắt người theo dõi chúng ta đó sao? – Từ Ân này tuy cung nàng mới quen biết nhưng lại cảm thấy rất thân thuộc, không có gì đáng sợ cả.

– Chạy mất rồi – Từ Ân thần nhiên ngồi xuống phe phẩy cái quạt làm ra vẻ bí ẩn nói

– Chạy mất rồi? vậy mà ngươi còn thần nhiên như vậy sao ?

– Còn đuổi theo nữa thì sẽ bị người trong vương phủ phát hiện ra ta mất, đến lúc đó còn nguy hiểm hơn – Từ Ân tao nhã đưa cây quạt trên đùi gương mặt của Nguyệt Vân – hơn nữa....

– Bỏ cái quạt của ngươi ra – nàng tức giận hét nhỏ – hơn nữa làm sao, mau nói ra!

– Hơn nữa ta phát hiện ra ả ta là người trong vương phủ, tạm thời bỏ qua, không truy cứu...đội có dịp sẽ bắt gọn cả đám. Ngươi thấy như vậy có phải hay hơn không?

– Ồ...thì ra là vậy – Nguyệt Vân cau mày hỏi tiếp – ngươi vừa nói ả ta có đúng không? Làm sao ngươi phát hiện ra người đó là nữ nhân?

– Cái đó là có nguyên nhân hết – hần mỉm cười ra vẻ bí ẩn – chẳng phải lúc mới tới ngươi nói với ta là ngươi gặp đại nạn không chết sao.....rốt cuộc là làm sao?

– Ách, cái đó đến chính ta cũng không nhớ nữa, chỉ nghe Ngọc nhi nói vậy thôi. Mà ngươi chẳng phải nói quen ta sao? Làm cách nào mà ngươi quen với ta được? – Nguyệt Vân suy nghĩ nát óc cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao chủ nhân cũ của thân thể này có thể quen biết với một người như Từ Ân được.

– Cái đó...hừm... – Từ Ân hơi cau mày nhớ lại chuyện lúc trước – ba năm trước cũng vào đêm trăng sáng như thế này có một người bị người khác hãm hại, thân mang trọng thương hần không thể lần trốn đi xa hơn được vào đúng lúc hần tưởng như đã nhìn thấy được từ thần thi.... – hần qua nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mặt mình bình tĩnh đánh giá nàng. Nàng so với trước đây thật khác lạ, vui vẻ hơn trước, gương mặt cũng có một chút thay đổi, thân hình so với trước cũng gầy hơn, duy chỉ có duy nhất một thứ không khác quá dễ tin người!

– Thì sao nữa, ngươi đang kể dừng có dừng lại rất là mất hứng – Nguyệt Vân thấy hần cứ nhìn chăm chăm mình như vậy thì cả người đều cảm thấy không được thoải mái vội tránh ánh mắt của hần ra vẻ khó chịu hỏi.

– Thì có một nữ nhân tốt bụng phát hiện ra ta....sau đó nàng mang người đó về trong phủ của nàng, lại sai người gọi đại phu giúp hần chữa trị vết thương. Sau khi hần tỉnh lại đề tỏ lòng biết ơn với nàng hần nói chỉ cần nàng muốn hần giúp việc gì hần nhất định sẽ làm, quyết không từ chối – Từ Ân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp – nhưng nàng nói chỉ cần hần vào mỗi đêm trăng sáng như hôm nàng cứu hần mang đến cho nàng những thứ lạ lùng ở bên ngoài phủ là tốt rồi, không cần cảm tạ gì hết.....

– Nói như ngươi thì ta đã từng cứu ngươi sao? Oa....ta thật chẳng nhớ được cái gì cả – Nguyệt Vân bỗng dưng nảy ra một ý định táo bạo, nếu nàng không thể biết được tất cả mọi chuyện trước kia của thân thể này....chỉ bằng đề mọi người quen biết với nàng ta kể lại cho nàng nghe....như thế vừa không bị ai nghi ngờ gì, lại còn nếu ai có hỏi thì nhất định có thể trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

– Quên đi, ngươi đâu có nhớ được đâu....ta kể cho ngươi nghe làm gì cơ chứ! – hần cứ tưởng sau khi nghe hần kể lại chuyện lúc trước biết đâu nàng sẽ nhớ ra chút gì đó...đâu ngờ nàng cứ như vậy mà quên hết đi – lần này ta đến có một thứ muốn cho ngươi – Từ Ân đưa tay vào trong áo tìm món đồ gì đó đưa cho Nguyệt Vân.

– Là cái gì vậy? – tiếp nhận cái hộp do Từ Ân đưa cho Nguyệt Vân tò mò hỏi.

– Ngươi tự mình xem đi, thứ đó là do một người từ phương xa tới đây tặng – hần phe phẩy cái quạt nhằm chán nói.

– Thật là hiếm có như vậy ư? – Nguyệt Vân ngẩng đầu nhìn hần rồi nhẹ nhàng mở cái hộp ra – thật là, Từ Ân...ngươi thật biết làm người khác mất

hứng... – nâng cái vật nhìn ngó một hồi nằng than nhẹ một câu, vật trong hộp chẳng phải vật gì quý hiếm lắm cho cam... ở hiện đại nằng đã thấy qua vô số lần, chính là... chính là một cái ống nhòm thôi mà!! Haiz

– Ngươi từng nhìn thấy nó rồi sao? – Từ Ân kinh ngạc tròn tròn mắt phượng nhìn thẳng vào mắt nằng hồi lớn.

– Ô, đã nhìn qua rất nhiều lần rồi. Nhưng mà vô ngoài dùng gỗ bọc lại thì chưa có thấy qua – rồi như nhớ ra cái gì đó nằng rời mắt khỏi cái ống nhòm nhìn qua Từ Ân thì thấy hấn dung hết sức mờ to hai con mắt nhìn nằng như là kinh ngạc lắm vậy – ngươi nhìn ta cái gì? Cái ống nhòm thôi mà, có gì đâu mà ngươi nhìn ta như vậy, nhìn như vậy có ngày mắt rơi xuống đất luôn đó – Nguyệt Vân nhỏ giọng trừu đùa hấn

– Đã thấy qua rất nhiều lần? – vội thu lại ánh nhìn của mình Từ Ân nghi hoặc hỏi.

– Đã nói rồi mà, đã thấy qua rất nhiều lần... ở chỗ ta cái này không phải là vật hiếm có – nằng nâng cái ống nhòm nhìn lên trời qua loa trả lời hấn.

– Ở chỗ ngươi? hấn nghi hoặc thăm hỏi rồi lại nhìn cái cách Nguyệt Vân thành thạo sử dụng cái vật mà nằng gọi là ống nhòm kia thì trong lòng không khỏi nghi ngờ, nhưng bất quá hấn cũng không phải người nhiều lời nên hấn chỉ khẽ gật gật cái đầu của mình một chút.

Hoàng cung – thư phòng của hoàng thượng.

– Ngũ đệ, bẩm nghe thái hậu 20 tháng sau là ngày sinh của ngũ vương phi – vị thiếu niên anh tuấn thân mặc long bào trầm ngâm hỏi.

– Vậy sao? Ta không có nghe qua – vị được gọi là ngũ đệ kia bình thản uống trà nét mặt có chút không vui.

– Hừm... thái hậu còn nói muốn tới dự sinh nhật của ngũ vương phi, đệ tính sao?

– Hừ... còn không phải tại ngươi tất cả sao? Ngươi muốn lấy lòng thái hậu nên đưa ả vứt cho Tuấn Kiệt ta, hoàn thượng gì chứ? Ngươi không xứng đáng mà!!!! – Lý Tuấn Kiệt cảm phần hết lớn không thèm quan tâm đến việc người trước mặt mình chính là hoàng thượng.

– Ngũ đệ! – hoàng thượng tức giận quát to – haiz, bẩm biết mình sai... nhưng chẳng chỉ có thể mắng nữ nhân đó thôi. Nếu không phải nằng nói với thái hậu rằng nằng thích ngươi, thì thái hậu đâu có ra điều kiện với ta a? – hoàng thượng kia nhăn mặt giọng nói mang theo ý đùa.

– Hừ, tại sao hôm nay hoàng thượng lại rảnh rỗi đến nỗi như vậy? có thời gian cùng ta nói chuyện phiếm... hoàng thượng là không sợ mỹ nhân của ngươi buồn sao? – mỗi lần nghĩ đến tên hoàng thượng đáng ghét chỉ vì mỹ nhân mà xung đột với thái hậu khiến hấn phải đứng ra chịu trách nhiệm là máu trong người hấn lại sôi lên.

– Mỹ nhân của trẫm... aiz hôm nay hấn có hẹn rồi cho nên trẫm tốt nhất vẫn là bồi ngũ đệ hàn huyên tâm sự... Có đúng không? – hấn không thêm đề ý tới việc Lý Tuấn Kiệt không đề lễ nghĩa ở đâu, hấn cùng ngũ đệ là cùng một mẹ sinh ra... mà mẫu thân vì để ngũ đệ mà sức cùng, lực kiệt nên hấn hết mực yêu thương ngũ đệ này của hấn.

– Ngươi như thế nào lại thả hấn đi cơ chứ? Thật không ngờ có một ngày cũng nhìn được cái biểu tình thất bại này của ngươi – Tuấn Kiệt khoe môi cong lên một chút cười khinh miệt.

– Chỉ cần ngươi tìm được người mà mình dùng hết cả trái tim để yêu thương... thì lúc đó ngươi liền sẽ giống như ta thôi – Hoàng thượng trầm ngâm đi tới bên cạnh cửa sổ đưa tay mở nó ra.

– Thật là nhàm chán – Lý Tuấn Kiệt than hờ, hấn không muốn hiểu và càng không mong muốn có một ngày liền giống như người trước mặt mình xuất hiện cái biểu tình bất lực như vậy – ngồi bồi hoàng thượng ngươi nói chuyện một lúc mà đầu óc ta liền ong lên, ta về đây.

– Ngươi không phải là muốn gặp qua hoàng tẩu của ngươi sao? Hấn chắc về bây giờ đó, đợi thêm chút nữa đi – hoàng thượng quay lại nhìn Tuấn Kiệt, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc khi nhắc đến hoàng tẩu kia.

– Hoàng tẩu cái nỗi gì chứ? Phi... hấn đường đường là một nam nhân ngươi bắt ta gọi hấn một tiếng hoàng tẩu... ngươi không thấy mắt mặt sao? – Lý Tuấn Kiệt tức giận hết lớn, nếu không phải vì người mà hoàng thượng yêu thương kia là nam nhân thì thái hậu nào có bức tức, gây sức ép khiến cho hấn cũng vạ lây.

– Nam nhân thì có sao chứ? Chỉ cần Lý Trung Trực trầm thật lòng yêu thương hấn, hấn cũng thật lòng yêu thương trẫm là tất cả mọi thứ đều tốt đẹp cả thôi – Lý Trung Trực khoe môi mang theo ý cười tràn ngập sùng nịnh nhìn về phía xa xăm trầm ngâm.

– Ngươi đừng có buồn nôn như vậy nữa... một nam nhân cũng có thể yêu thương, hơn nữa còn vì hấn mà nói ra những lời lẽ thật khiến người đối diện lạnh cả người như vậy? – hừ, nếu không phải hấn và Lý Trung Trực kia là cùng một người mẹ sinh ra thì hấn đã sớm bỏ mặc hấn không thêm quan tâm tới hấn.

– Đợi đến khi đệ có người trong lòng ngươi nhất định sẽ hướng tới người đó mà nói những lời buồn nôn hơn cả trẫm cho mà xem, aiz... cũng muộn rồi, ngươi không phải muốn về sao... sao còn không đi? Hay là ngươi muốn ở lại gặp hoàng tẩu của ngươi? – Lý Trung Trực quay đầu lại ám muội nhìn người kia vừa uống xong ngụm trà chưa kịp nuốt xuống thì bị câu nói của hấn dọa cho thiếu chút nữa đem toàn bộ trà trong miệng phun ra.

– Đây là ngươi có ý muốn tiễn khách... ngươi tốt nhất về sau đừng có tìm đến ta mà cầu cạnh chuyện gì nữa – Lý Tuấn Kiệt tức muốn xì khói gầm nhỏ – còn về việc 20 tháng sau khỏi cần ngươi lo lắng... đến lúc đó liền giúp trư nữ kia tổ chức một bữa tiệc thật lớn, sẽ không làm ngươi mất mặt – sau khi nói xong những lời này hấn liền phất tà áo ngênh ngang bước ra khỏi thư phòng của hoàng thượng, đến một giây cũng không thêm nhìn lại.

– Ngươi thật sự không muốn gặp mặt hoàng tẩu của ngươi ư? Hắn thật sự rất đẹp à nha – Lý Trung Trực nói với theo theo đùa.

*****

Nguyệt Vũ lâu.

– Từ Ân... Từ Ân... ngươi nói ta nghe có phải người tặng ngươi thứ này rất cao lớn, mái tóc màu vàng... còn nữa hắc mắt xanh, mũi rất cao, rất rất ưa nhìn có đúng không? – Nguyệt Vân lay lay cánh tay của Từ Ân hỏi, người làm ra ông nhòm chặc chặc là người tây sang Thiên Hương quốc này làm ăn, thật là thú vị.

– Ách... sao ngươi biết? Là ai kể ngươi nghe vậy? Bất quá không dễ nhìn như ngươi nói a... đôi mắt xanh của họ thật dọa người mà... nhìn qua rất giống yêu nghiệt a – Từ Ân buột miệng nói ra.

– Yêu nghiệt? – Nàng gần giọng hỏi lại Từ Ân – bọn họ sao có thể giống yêu nghiệt được chứ? Bộ dáng của họ nhìn qua thật sự rất đẹp a, hơn nữa bọn họ rất là thông minh... ngươi không có biết a... nước mỹ sau này sẽ là quốc gia có nền kinh tế lớn mạnh nhất thế giới. Họ phát minh ra rất nhiều thứ so với cái ông nhòm trên tay của ta còn muốn tốt hơn nhiều lần đấy chứ – Nguyệt Vân thao thao bất tuyệt không hề biết rằng Từ Ân đang dùng ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn nàng.

– Nguyệt Vân... những thứ ngươi vừa nói có phải hay không là sự thật? Là ai nói cho ngươi nghe những điều đó? – Từ Ân nắm chặt lấy tay nàng, bộ dáng của hắn lúc này quả thật rất dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

– Ta...? Ta là ta! Ngươi có bị sao không mà tự xưng hỏi như vậy chứ? – Nguyệt Vân biết mình lỡ nói ra những điều không được nói nên trong đầu thâm tính toán phải nói sao cho hợp tình hợp lý.

– Những điều ngươi vừa nói đều là sự thật? Là ai đã nói cho ngươi biết? – Từ Ân dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Liễu Nguyệt Vân.

– Ách... ồ, những điều vừa rồi ta nói với ngươi đều là sự thật! – tiết trời đêm giữa tháng 7 thật là mát mẻ nhưng sao mà nàng cứ thấy mồ hôi tuôn ra từ khắp nơi trên cơ thể, cảm giác này thật khiến người ta khó chịu... Nguyệt Vân cố gắng lấy lại bình tĩnh nói tiếp – những điều đó là do một bằng hữu của ta nói cho ta biết..

Từ Ân hơi cau mày một chút nhìn chằm chằm vào nữ tử trước mắt thăm đánh giá xem những điều nàng nói có phải là sự thật hay không. Rốt cuộc hắn chẳng nhìn ra được nàng là nói thật hay không nữa... lúc đầu khi hắn hỏi thì nàng ấp úng gần như không biết trả lời hắn như thế nào, nhưng chỉ trong giây lát đã lấy lại được bình tĩnh trả lời hắn một cách tự nhiên như vậy khiến hắn không khỏi nghĩ ngợi. Cuối cùng hắn đành lấy lại vẻ ôn nhu của mình nói:

– Trước đây ta có hỏi ngươi rằng ngươi có muốn rời khỏi vương phủ này không? Nếu ngươi muốn rời khỏi thì ta sẽ giúp ngươi... ngươi còn chưa có trả lời ta vậy nên giờ ta hỏi lại ngươi... Ngươi rốt cuộc có muốn rời khỏi nơi đây hay không? – Từ Ân tiêu sai đứng dậy đi gần tới bên cái cây nhỏ ở gần chỗ họ ngồi.

– Rời khỏi đây? – Nguyệt Vân băn khoăn nghĩ nàng làm sao có thể rời khỏi nơi này khi mà chưa khiến cái tên ngựa giống đáng chết kia yêu mình cơ chứ? Hừ, chỉ cần hắn một ngày còn yên ổn trên hoa, ghẹo nguyệt như vậy thì chẳng phải chủ nhân trước của thân thể nàng đã chết oan uổng sao? Hơn nữa nàng vẫn còn muốn điều tra xem rốt cuộc Liễu Nguyệt Vân tại sao lại chết? nàng có hỏi tiểu Ngọc rất nhiều lần là tại sao bỗng nhiên chủ nhân cũ của thân thể này lại bị ngắt đến 5 ngày liền >, nhưng những lúc đó tiểu Ngọc chỉ bi thương nhìn nàng lắc đầu không dám nói, rốt cuộc chuyện là như thế nào nàng đương nhiên rất muốn biết.

– Nguyệt Vân... Nguyệt Vân... – hắn lấy quạt khẽ đập nhẹ lên vai nàng gọi nhỏ – ngươi còn chưa có trả lời câu hỏi của ta, mau nói... ta sắp phải đi rồi.

– Uhm... Ngươi nếu có việc cứ đi trước đi, ta còn muốn suy nghĩ một chút. Lần sau ngươi đến sẽ cho ngươi câu trả lời – nàng nhẹ nhàng hướng tới Từ Ân mỉm cười một cái – hôm nay cảm ơn ngươi a, không có ngươi chắc ta chết vì nhớ nhà mất.

– Không có gì, đều là việc ta nên làm hết thôi – Từ Ân còn chưa kịp nói hết câu thì tự xưng bầu trời rực sáng.

– Oa, đến đây lâu rồi mà giờ mới được thấy pháo hoa... Từ Ân nhìn xem có phải rất đẹp hay không?

– Từ Ân thăm nghĩ cái kia chẳng phải là pháo hiệu hay sao, nhanh như vậy mà đã hết giờ rồi... Hắn liền quay qua nhìn Nguyệt Vân một cái đầy thâm ý vội vàng nói – ta phải đi rồi, có gì lần sau sẽ tới tìm ngươi – lời nói còn chưa kịp dứt thì đã phi thân đi thật nhanh.

– Khinh công của cô nhân thật là tốt a, nhanh như vậy liền không thấy bóng dáng của hân ở cái nơi khi ho cò gáy nào cả – nàng vươn vai che miệng ngáp một cái – đã muộn rồi, phải đi ngủ thôi không ngày mai dậy sẽ không đủ sức chiến đấu với đám ong bướm kia...aiz, thật là phiền phức!

Hắc Ngọc lâu.

– Vương gia....người đã về – nữ tử nhu mì hướng tới người vừa bước vào phòng xuất ra âm thanh tà mị đến mê người.

– Nhược Lan? – Lý Tuấn Kiệt khẽ cau mày kiểm soát – ai kêu ngươi hôm nay tới đây?

– A – nữ nhân sợ hãi kêu lên một tiếng run run nói – là Ngọc tổng quản nói Nhược Lan buổi tối hãy tới đây để chờ vương gia sủng hạnh.

– Hừ, ngươi mau lui xuống....còn nữa tới phòng Lục tổng quản nói hân tới gặp ta ngay tức khắc – hân đem thân hình cao lớn của mình ngồi xuống ghế, tay khẽ xoa thái dương nhẹ giọng – mau đi đi trước khi ta đổi ý!

– Dạ, Nhược Lan xin lui ạ – nữ nhân đem ủy khuất của mình giấu chôn trong lòng vội vàng lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên khép lại cửa phòng. Nhược Lan đi chưa lâu thì có một nam nhân đứng tuổi mở cửa đi vào phòng của Lý Tuấn Kiệt.

– Tiểu Kiệt đã về tới nơi!

– Lục thúc- hân giận giữ quát người trước mặt – ta trước khi đi đã nói rất rõ ràng! TA HÔM NAY KHÔNG MUỐN CÙNG VỚI BẤT CỨ NỮ NHÂN NÀO CẢ. Tại thúc già rồi không nghe thấy hay là cổ tình già vờ không nghe thấy?

– Ngươi là quát tháo cái gì? Ngươi rõ ràng là muốn đem cái tai của lão già này biến thành điếc hân a! – vị Lục thúc này thần nhiên đưa tay ngoáy ngoáy tai một cái rồi lại bày ra cái bộ dạng không coi ai ra gì tiến tới bên bàn ngồi đối diện với vương gia – là ta lo ngươi chừng này tuổi đầu rồi mà còn chưa có con cái gì cả, ấy ấy....ngươi đừng có nói ngươi không quan tâm nha – thấy Lý Tuấn Kiệt định mở miệng ra nói câu gì đó Lục Quân Hàn liền to mồm át tiếng hân nói – ngươi không quan tâm nhưng mà ta thì phi thường mong muốn có cháu bông....con của tiểu Trục bị lão thái bà kia trông coi, ta liền như vậy rất hiếm khi mới nhìn tới mặt con hân chứ còn chưa nói tới việc bông nó. Ngươi như thế nào lại có thể đối xử với ca ca của mẹ ngươi như vậy??? Liên Liên trên trời linh thiêng mà thấy ta bị ngươi cùng tiểu Trục bắt nạt ta như vậy liền sẽ rất đau lòng a – Lục Quân Hàn vừa nói vừa gờ tay áo giả vờ chấm chấm nước mắt, thỉnh thoảng giảo hoạt liếc nhìn Lý Tuấn Kiệt mặt càng ngày càng đen ngồi nghe hân nói.

– Đủ rồi! Lục thúc....ngươi còn nói câu nữa ta liền cho ngươi vào cung làm thái giám thân cận bên hoàng thượng....ngày đêm lái nhái cho hân nghe – hân thật là hết cách vờ vị thúc thúc này của hân, mỗi lần Lục thúc hướng tới hân kêu ca thứ gì là liền nói cả ngày mà không biết chán, nói đến nỗi gà bay chó nhảy cũng không thêm quan tâm khiến Lý Tuấn Kiệt hân phi thường bức tức!!!

– Ô...Ô...Liên Liên ngươi có thiêng về mà xem con trai ngươi ngược đãi ta kìa!! Hân còn dám hung hăng dọa đem ta vào làm thái giám cho tiểu Trục nữa.... Ta thật là khổ mà – Lục Quân Hàn đưa hai tay ôm lấy mặt, ủy khuất nức nở kêu lớn – ta thay ngươi nuôi dưỡng hân thành người...vậy m... – lời còn chưa kịp nói hết thì đã bị âm thanh như quý găm của Lý Tuấn Kiệt cắt ngang.

– Lục thúc, ngươi khóc đủ chưa vậy? – rồi hân lấy lại vẻ mặt bình tĩnh vốn có nhỏ nhẹ – Nếu còn chưa đủ thì ta tiếp tục bồi ngươi ngồi nghe ngươi khóc tiếp, chuyện ta muốn nói với ngươi đành tạm gác lại để ngày mai nói....

– Ách...sao có thể như vậy được? – Lục Quân Hàn liền thôi không giả vờ ủy khuất nữa tựa hồ như vừa rồi không có một chút chuyện gì xảy ra liền nhanh chóng bám lấy cánh tay của Lý Tuấn Kiệt như một hải tử chu cái mỏ của mình hỏi – là chuyện gì mà khiến tiểu Kiệt của ta nửa đêm đánh thức ta dậy để nói vậy? Mau mau nói ta nghe coi!

– Hừ! hôm nay nhập cung, ta còn chưa có gặp được cái người kia – hân lạnh lùng hừ nhẹ – thật chẳng hiểu hoàng thượng hân bị làm sao mà lại đòi phế hoàng hậu, lập một nam sủng khác thế vào chỗ của nàng! Hoàng đường hết chỗ nói.

– Ai da....thì ra là vì chuyện đó. Cái đó thì có gì mà to tát, tại ngươi chưa có yêu ai nên không có cảm nhận được thôi. Hơn nữa nếu chỉ vì cái chuyện này mà ngươi kêu ta nửa đêm đến đây thì tốt nhất ta nên đi ngủ cho tốt sức khỏe – Lục Quân Hàn ngáp một cái thật dài đang định đứng dậy thì bị Lý Tuấn Kiệt kéo lại.

– Đã nói hết đâu mà thúc đòi dòi đi? Hoàng thượng hân nói 20 tháng tới là ngày sinh của trư nữ kia, thái hậu nói nhất định phải đến thăm ả nên muốn chúng ta giúp hân đối phó với thái hậu. Lục thúc, thúc mau nghĩ cách gì đó cho vẹn toàn....nếu thái hậu mà biết ta đối với nữ nhân đó tuyệt tình tuyệt nghĩa, ngay từ ngày đầu ả gả vào vương phủ thì đã không thêm ngó ngang tới ả thì nguy to.

– Ách! Lão bà bà này thật là nhân rồi không có việc gì làm rồi mà, không đứng lại đòi như vậy... – Lục Quân Hàn nhăn nhó – bây giờ tạm thời ta chưa nghĩ ra được cách gì cả...ta hiện tại nghĩ cứ nên nghỉ ngơi trước, mai có gì mai sẽ nói cho ngươi sau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyệt Vũ lâu.

– Ngọc nhi...Ngọc nhi...đậy mau. Ngươi mau bò xuống giường cho ta – Liễu Nguyệt Vân tốc chăn của tiểu Ngọc mở miện hét thật to vào tai nàng – nhân cơ hội trời chưa có sáng, giồng tổ chưa có đến thì mau mau bò khỏi giường cho ta.

– Tiểu thư...tại sao lại có giồng tổ ở đây cơ chứ? – tiểu Ngọc ngáp ngán ngáp dài vron mình bò xuống dưới đường mặc quần áo lại cho chỉnh tề – theo tiểu Ngọc thấy trời hôm nay rất đẹp mà!

– Xi...ngốc nữ, thật chẳng biết gì cả a! – Nguyệt Vân ngồi xuống bàn nâng cốc nước lên một hơi uống cạn – còn không phải vì hôm qua hay sao? Còn nhớ hôm qua lúc ta ra khỏi chỗ đo đạc quần áo đó liền cảm thấy phía sau lưng truyền đến cảm giác sát khí ùng ùng...aiz, đến bây giờ nghĩ tới mà còn thấy lạnh hết cả người – nàng nói xong liền đưa tay lên xoa xoa khuôn mặt một cái như thể rất sợ hãi – ngươi nghĩ mà coi cái lũ ong bướm của nam nhân thói tha kia sẽ tha cho ta chắc...hôm nay nhất định chúng sẽ cho ta bầy lên thớt mà băm thành trăm mảnh!!!

– Ách, thì ra tiểu thư là nói bọn họ. Nhưng tiểu thư an tâm đi, họ không dám đặt chân tới Nguyệt Vũ lâu đâu – tiểu Ngọc nhanh nhẹn đến bên Nguyệt Vân nhẹ nhàng bóp vai cho nàng – vương gia có lệnh rằng các nàng có thể đứng từ ngoài nhìn vào Nguyệt Vũ lâu nhưng không thể tiến vào trong đây bằng không vương gia sẽ đuổi kẻ đó ra khỏi vương phủ.

– Có chuyện này ư? Tại sao không nói cho ta biết sớm? – Nguyệt Vân ồ lên một tiếng rồi lại nghi hoặc hỏi tiểu Ngọc – Nhưng nếu là không được vào trong tại sao hôm qua mama tổng quản còn có thể vào được đây, không phải đã nói là cấm vào rồi sao?

– Đúng là không thể vào được – tiểu Ngọc hướng tới nàng quả quyết – trừ khi là trường hợp đặc biệt do chính vương gia kêu đến thì mới được đến thôi ạ.

– Thì ra hán vẫn còn có chút lương tâm... Hừ, tưởng hán bên trong cái gì cũng thói hết hóa ra là cũng không hán – Nguyệt Vân thân nhiên cười khẩy – không lằng nhằng nữa a Ngọc nhi, ta đến phòng gọi ngươi đi tập chạy cùng...giờ quần áo ngươi cũng đã chỉnh tề rồi thì mau mau đi theo ta tập chạy a, lâu rồi ta không có vận động thân thể, cả người liền rất mệt mỏi!

– nói xong nàng liền vươn tay kéo lấy cánh tay của tiểu Ngọc tiến ra ngoài cửa

– Tiểu thư...giả như trước đây người lúc nào cũng giống như bây giờ thì tốt biết mấy – tiểu Ngọc nhìn hành động trẻ Nguyệt Vân thì che miệng cười không ngớt.

– Trước đây? Aiz...ta thật không thể nhớ được ta trước đây như thế nào cả. Nhất định là cả ngày thơ thân không đuổi bướm thì cũng hái hoa, sở thích đặc biệt nhất chắc là ăn nhiều không biết ngán còn nữa, còn nữa a...chắc khi đó rất nhiều khi ngươi bắt gặp ta ngồi suy tư nghĩ tới tên nam nhân chết tiết kia. Có đúng không Ngọc nhi? – Nguyệt Vân đang đi bỗng nhiên dừng lại quay đầu hỏi tiểu Ngọc đang che miệng gắng sức nhịn cười phía sau mình.

– Ha ha... tiểu thư, người bây giờ thật hài hước! – tiểu Ngọc cuối cùng không nhịn nổi cười to – tiểu thư trước kia chẳng qua là không thích hoạt động thôi, trước đây tiểu thư tuy không được vương gia yêu thích nhưng cũng rất hay cười, đối với hạ nhân cũng rất tốt. Trong vương phủ hầu hết những người từng gặp qua tiểu thư đều rất quý mến người, chỉ có điều đúng như tiểu thư nói a...tiểu thư trước đây là rất thích ăn uống, liền một lúc có thể ăn rất nhiều thứ chứ không có giống như bây giờ.

– Oa, nói chơi thôi mà không ngờ đúng đến như vậy! Nhưng mà trước đây ta liền như bây giờ rất vui vẻ sao? Thật là vui vẻ khi không được cái tên ngựa...à không tên chết tiết kia yêu ư? – Nguyệt Vân có chút nghi hoặc, không phải tiểu Ngọc nói chủ nhân cũ thân thể này rất yêu hán sao, dù biết hán không có yêu mình cũng liều mạng xin thái hậu ban hôn cho mình và

hắn...nàng ta không có cảm giác đau đớn hay sao nhỉ?

– Tiểu Ngọc lúc đó cũng có hỏi tiểu thư như vậy. Nhưng tiểu thư nói với tiểu Ngọc rằng cả đời này nguyện vọng lớn nhất người là gả cho vương gia, vì vậy nên nếu đã được gả cho vương gia rồi thì không việc gì phải buồn phiền cả – tiểu Ngọc thần người ra nghĩ lại.

– Thì ra là vậy – Nguyệt Vân thì thầm tự nhủ rồi lại sáng khoái nói lớn – thì ra trước đây ta cũng khí phách như vậy, Ngọc nhi ta với người nói mãi mãi môm a, mau mau chạy thôi không trời mà sáng thì sẽ rất nóng.

Không gian yên tĩnh của Nguyệt Vũ lâu nhanh chóng bị phá vỡ bởi tiếng cười của tiểu Ngọc và Nguyệt Vân. Hai người một người chạy trước một người đuổi theo sau miệng không ngừng hô: tiểu thư mau dừng lại...tiểu Ngọc chạy hết nổi rồi a.

– Đường như không quan tâm đến người chạy sau mình đang vừa chạy vừa thở phì phò Nguyệt Vân giả vờ tàn nhẫn hướng phun ra một câu khiến tiểu Ngọc thiếu chút nữa liền phụt máu mà chết: mau chạy cho ta, mới được có 5 vòng quanh sân làm gì mà mệt chứ?

– A , không nổi nữa rồi tiểu thư! – tiểu Ngọc đang chạy bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất nhắm mắt úy khuất ra sức lấy khăn lau mồ hôi kêu ca – tiểu thư xem đi a, cái gì mà mới có 5 vòng chứ? Tiểu Ngọc vừa chạy theo tiểu thư vừa đếm...tổng cộng đã chạy được 10 vòng rồi, hơn nữa tiểu thư xem cả cái sân rộng như vậy còn bắt tiểu Ngọc chạy nữa thì ngày mai tiểu Ngọc sẽ không rời khỏi giường được đâu.

Cuối cùng thì Nguyệt Vân cũng dừng lại, cơ mà nàng dừng lại không bởi vì lời nói của tiểu Ngọc mà là vì nàng đắm vào cái gì đó nên mới dừng lại. Theo phản xạ nàng liền ngẩng đầu lên nhìn thứ ở trước mặt mình.

– A, người...người– Nàng thất thanh la lớn trong lòng không ngừng lo lắng, thứ trước mặt nàng không phải là bản mặt của tên xú nam nhân được gọi là vương gia trong truyền thuyết đó ư? Phen này nàng toi là cái chắc chắn a....nhớ tới lần trước dám đứng trước mặt hắn kìa, múa mép nói mình là nô tỳ kia thì toàn thân thoáng run lên một cái, da gà rủ nhau nổi lên đồng loạt.

– Kêu la cái gì? – Lý Tuấn Kiệt xa xăm mặt mày quát lớn, hắn vốn là nghe lời Lục thúc dẫn người tới đây tặng cho Liễu Nguyệt Vân một chút nữ trang để nàng cảm động trước mặt thái hậu không có nói ra cái gì. Nhưng vừa đi tới cửa của Nguyệt Vũ lâu thì đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của nữ nhân vang tới làm hắn hiếu kỳ, chẳng nhẽ đúng như lời hạ nhân nói với hắn Liễu Nguyệt Vân tuy bị hắn không để ý tới nhưng ngày ngày vẫn sống rất tốt, cười nói vui vẻ cùng với người hầu của nàng? Hắn cửa nghi hoặc vừa tăng nhịp bước chân một chút nhanh chóng bước vào Nguyệt Vũ lâu. Hắn vừa vào tới nơi thì nhìn thấy hai thân ảnh người chạy trước, người chạy sau vui vẻ nói cười, người chạy sau luôn miệng gọi người ở đằng trước một tiếng tiểu thư, hai tiếng cũng là tiểu thư khiến hắn giật tới mức xa xăm mặt mày. Làm sao hắn có thể quên được nữ nhân đang chạy đằng trước kia cơ chứ? Nàng chính là nữ nhân đầu tiên hắn thấy dám mặt dày xem người khác diễn cảnh “tươi mát” lại còn dám lớn mật chửi hắn khi va vào hắn...nhưng khiến hắn tức giận hơn cả lại là nàng nói dối hắn nàng là người hầu của trư nữ kia trong khi nàng lại chính là trư nữ. Thật khiến cho hắn khác tức chết!

– Liễu Nguyệt Vân nghe hắn tức giận hét to như vậy liền không dám ho he một lúc sau mới tiến về phía hắn bắt trước như các nhân vật trong phim cổ trang nàng hay xem cùng Tuyết nhi hơi khom người xuống một chút nói khẽ – vương gia khỏe!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

– Hừ – Lý Tuấn Kiệt hừ lạnh một cái rồi mới phát nói – mau đứng dậy đi ...

– Tạ vương gia – lúc mà Liễu Nguyệt Vân đứng thẳng người lên thì tiểu Ngọc cũng đã chạy đến bên cạnh nàng vội vàng thỉnh an vương gia. Lúc thấy tiểu Ngọc thỉnh an hắn chỉ nhẹ tay phẩy áo một cái rồi hướng thẳng về phía thư phòng của Nguyệt Vân mà đi tới, về mặt thì mang đầy sát khí ... khiến nàng mặc giũ mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn cảm thấy lạnh như đang đứng giữa bắc cực vậy!

– Sau khi đi vào thư phòng của Liễu Nguyệt Vân hắn vẫn bình tĩnh ngồi trên ghế đánh giá nàng. ...mái tóc của nàng được buộc gọn bằng một sợi vải thô, có vài sợi tóc buông bình bung tung bay nhẹ nhẹ, gương mặt nếu so với những tiểu thiếp của hắn thì hết sức bình thường, nhìn xuống trang phục của nàng thì hắn được một phen choáng váng. Hắn sống bao nhiêu năm rồi mà đây là lần đầu tiên hắn thấy một nữ nhân con nhà gia giáo lại ăn mặc như nàng! Quần áo bó sát vào người nàng, bụng được quấn lại bằng một sợi vải to còn phần dưới thì mặc một cái quần ngũ màu xanh nhạt ... khiến hắn cơ hồ có thể nhìn cái chân nhỏ của nàng! Hắn lạnh lùng cất tiếng hỏi nàng – rốt cuộc nàng là ai? là vương phi của bốn vương hay là “nô tỳ” hầu hạ dưới chân của vương phi? – hắn có ý nhấn thật mạnh chữ nô tỳ để xem biểu hiện của nàng ra sao.

– Trong đáy mắt của Nguyệt Vân thoáng gọn lên một tia sợ hãi nhưng do nàng đang ra sức cúi đầu nên người ngồi đối diện với nàng không nhận ra được, nàng nhanh chóng đè nén sự sợ hãi của mình ngẩng cao đầu cất giọng nhẹ nhàng – Nguyệt Vân tuy là vương phi của vương gia nhưng đâu có ai biết tới, không ai thèm ngó ngang tới Nguyệt Vân hơn nữa vương gia cũng đâu có cần Nguyệt Vân. Vì vậy thân phận của ta cũng coi như có khác gì với nô bộc ở trong vương phủ này đâu?!

Người nào coi trọng ta, quý mến ta thì coi Nguyệt Vân là vương phi. ...còn người nào không coi trọng, không quý mến thì coi Nguyệt Vân như là một nô bộc Nguyệt Vân cũng quyết không phẫn nộ – Liễu Nguyệt Vân không chút run sợ nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng không nhu nhược như nữ nhân trước kia, là hôm nay hắn đã tới đây rồi thì nhất định phải khiến hắn nhớ mãi cái ngày này, khiến hắn yêu nàng, hận nàng nhưng lại không dám từ bỏ nàng. Nhất định nàng phải khiến hắn khổ sở như trước đây hắn khiến chủ nhân cũ thân thể này đau khổ!

–Ồ, thì ra là vương phi giận bốn vương không yêu thương nàng? – hắn nhìn ra hận ý trong mắt nàng, nhìn ra nàng đối với hắn không tràn đầy tình ý như trước kia mà chỉ là tràn ngập hận ý không gì có sánh bằng.

– Nguyệt Vân nào dám đối với vương gia giận giữ ... có trách thì chỉ trách Nguyệt Vân trước kia ngu ngốc, đem lòng yêu mến một người không yêu thương mình mà thôi! – Nàng ngoài mặt thì vẫn

hết sức nhẹ nhàng, uyển chuyển nhưng trong lòng thì giận giữ gào thét chửi rủa tên nam nhân

trước mặt mình, sợ hãi ban đầu hoàn toàn đã bị hận ý chi phối.

– Vậy sao? – Hấn nhắc chén trà trước mặt tao nhả đưa lên môi nhấp một hớp, nằng so với

trước đây tựa hồ đã to gan lớn mật hơn rất nhiều thì phải. Nhưng hấn là vẫn muốn xem xem bản

lĩnh của nàng tới đâu – nhưng bốn vương rốt cuộc vẫn thấy áy náy với nàng, vậy nên hôm nay bốn

wương tới đây để tặng nàng một chút nữ trang coi như là để tạ lỗi.

– Hà? – Liễu Nguyệt Vân nghe xong câu này miệng há ngoác ra, cảm thiếu chút nữa thì rớt

xuống tròn tròn mắt, quỳn cả lễ nghi chỉ chỉ vào đầu mình – người... người là... đầu bị ám sao? Tự

dưng mang nữ trang đến cho ta làm cái gì?

– Vương phi... có phải hay không muốn bốn vương cho đi học lại lễ nghi? – Lý Tuấn Kiệt hừ

lạnh, có nữ nhân nào được hấn tặng đồ cho còn dám nói hấn bị ám đầu cơ chứ? Nhưng hấn vẫn tỏ ra

không có gì cả nhẹ nhàng nói – nhưng không sao, bốn vương biết tại vương phi lâu ngày không có

tiếp xúc với ai nên không có trách vương phi – rồi lại sẵn giọng gọi to – người đầu mau mang đồ

tới đây.

Cả một đoàn gần 10 người bước vào trong thư phòng của Liễu Nguyệt Vân trong tay bưng một cái

khay đựng đầy những trang sức đắt tiền, người nào người lấy đều đối với Nguyệt Vân cúi đầu một

cách đầy kính trọng. Tiểu Ngọc vui vẻ nhìn Nguyệt Vân, ánh mắt như thể muốn nói: tiểu thư, người

xem vương gia nhất định là đã động tâm với người rồi. Nàng quay đầu hết nhìn những khay lễ vật

kia rồi lại nhìn Lý Tuấn Kiệt, sống 28 năm rồi đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy khó xử. Những thứ

đồ trước mắt của nàng đối với cô nhân thì là trân bảo hiếm thấy nhưng đối với nàng lại hết sức tầm

thường, vô vị... nhưng không nhận lại không được, đây là lần đầu tiên nàng bị ép buộc nhận món đồ

mà nàng không thích. Cảm giác thật chán ghét.

– Sao? Không vừa ý của vương phi? – hấn tựa hồ rất ngạc nhiên hỏi nàng, phàm là những nữ

nhân khác khi nhận được những thứ đồ đắt tiền như vậy đều rất vui mừng... cơ mà nữ nhân này thì

hoàn toàn khác, ánh mắt chẳng tỏ ra một chút gì gọi là thích thú cả, hay là nàng ta muốn nhiều

hơn như thế này?

– Nguyệt Vân nào dám không thích! Chẳng qua Nguyệt Vân thấy những thứ này tựa như quá

nhiều, một mình Nguyệt Vân dùng sẽ không hết... xin vương gia cho Nguyệt Vân chọn ra một số

món đồ rồi người cứ đem những thứ còn lại để đi tặng người khác là được rồi ạ – nàng nhẹ nhàng cúi

đầu trước mặt hấn nói.

– Hừm – Lý Tuấn Kiệt hắng giọng, hấn còn tưởng nàng chê ít hóa ra lại không phải – vậy vương

phi cứ tự nhiên mà lựa chọn – trong lòng hấn không ngừng nghĩ ngợi, chắc chắn khi lựa chọn nàng

sẽ lấy hết những đồ quý giá... còn lại những thứ tầm thường mới vứt lại cho người khác. Nữ nhân đều

như nhau hết, tham sống sợ chết... ham muốn vinh hoa phú quý! >.

Liễu Nguyệt Vân tựa như không nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của hắn đi tới bên những cái khay, những trang sức hết sức quý báu này đối với nàng chỉ là thứ đồ tầm thường. Công việc làm ăn của nàng khiến nàng phải đi dự rất nhiều bữa tiệc xa hoa vậy nên đồ trang sức trong tủ của nàng hết sức phong phú, những món đồ này cùng lắm thì chỉ bằng hơn chục chiếc vòng kim cương mà nàng được tặng trong các phi vụ làm ăn cùng đối tác của nàng mà thôi. Nàng chọn mấy cái vòng nhìn rất thanh thoát, quý phái chứ không chọn những cái đính đầy ngọc to, ngọc nhỏ nhìn đắt tiền kia. Những nô bộc bưng những cái khay kia đều tròn mắt nhìn nàng, bao nhiêu thứ quý giá nàng chỉ chọn những cái tầm thường mà không hề mảy may tiếc nuối. Đến cả Lý Tuấn Kiệt cũng tròn mắt nhìn những món đồ nàng chọn, xem ra thì chỉ có một số thứ được coi là quý giá còn đâu thì nhìn vào cũng thấy hết sức bình thường, hắn không nhịn được buột miệng hỏi nàng:

– Tại sao không chọn những cái quý hơn mà chỉ chọn những thứ tầm thường như vậy?

– Những thứ đó vốn dĩ không hợp với Nguyệt Vân, e rằng đeo vào sẽ khiến cho người khác phản cảm. . .Nguyệt Vân tự nghĩ nếu mình đã không xinh đẹp thì có đeo thêm vàng bạc châu báu cũng chỉ như một bông hoa xấu xí mà thôi, vậy thì cần gì mà phải đeo những thứ đẹp đẽ kia cơ chứ? Chỉ cần lấy những thứ phù hợp với mình là tốt hơn cả rồi – nàng lười biếng cất giọng, trong giọng nói mang theo một chút nhạo báng, khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

– Thì ra vương phi cũng biết như vậy? – Lý Tuấn Kiệt lạnh lùng lên tiếng – nếu như trước đây vương phi cũng tự biết như vậy thì giờ đâu có như thế này – hắn chán ghét thầm nghĩ nếu nàng biết nàng tầm thường, không xứng với những thứ đẹp đẽ thì tại sao lại còn cố ý đeo bám theo hắn? Còn cố ý cầu xin thái hậu ban hôn với hắn. Một loạt những cảm xúc chán ghét cùng ghê tởm dậy sóng gào thét trong tận đáy lòng của Lý Tuấn Kiệt.

– Vương gia muốn nghe Nguyệt Vân trước đây hay Nguyệt Vân đang đứng trước mặt vương gia nói? – Nàng bỏ mặc không thèm đếm xỉa đến sự chán ghét của hắn, giọng đều đều làm như không có gì có thể làm phiền đến nàng. Gì chứ nếu nàng muốn giữ sự lạnh lùng, phong tỏa cảm xúc của mình thì rất đơn giản.

– Hừ? – Hắn nhướn cao đôi mày kiếm sắc xảo giọng đầy tò mò.

– Nếu là Nguyệt Vân trước đây thì ắt hẳn sẽ nói như thế này: vương gia, tất cả đều tại Nguyệt Vân không tốt. . .nhưng Nguyệt Vân rất rất yêu người nên mới làm vậy. . . – Liễu Nguyệt Vân giả bộ run run quỳ xuống níu kéo tay áo của người đang ngồi trước mặt mình, mắt hơi mờ sương tỏ vẻ ủy

khuyết khiến ai cũng thập phần thương tiếc.

– Ngươi là ý gì? – Lý Tuấn Kiệt không chút thương tiếc dùng lực hất mạnh Liễu Nguyệt Vân văng ra xa khiến nàng phun ra một chút máu. Tiểu Ngọc sợ hãi hét lên vội vàng chạy về phía

Nguyệt Vân giúp nàng đứng dậy, tiểu Ngọc hướng tới nàng nhỏ giọng:

– Tiểu thư, người có làm sao không?

– Nếu là trước đây nhất định Nguyệt Vân cũng sẽ không tiếc mạng nhỏ của mình mà hướng tới vương gia làm như vậy, nhưng... – nàng nhẹ nhàng gỡ bàn tay nhỏ bé của tiểu Ngọc ra khỏi cánh tay của mình, cấp cho nàng một cái nhìn an tâm rồi làm như không có chuyện gì xảy ra phui phui quần áo của mình – nhưng hôm nay Nguyệt Vân đang đứng trước mặt vương gia đã hoàn toàn khác trước, ta đối với vương gia tâm đã chết rồi nên sẽ không hướng tới vương gia mà nói như vậy. Ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy! Lý Tuấn Kiệt vẫn như cũ không nói một câu gì, hần chỉ là chăm chú nhìn vào đôi mắt đang rực lửa giận giữ của nàng âm thầm đánh giá. Những nô bộc bê các khay nữ trang thì sớm bị khí phách kinh người của nàng dọa cho sợ hãi, đầu cúi gằm không cần vương gia ra lệnh cũng từ từ lui hết ra ngoài. Tiểu Ngọc cũng không ngoại lệ, nàng lo lắng nhìn về phía tiểu thư thật lâu rồi mới từ từ lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên khép lại cánh cửa phòng.

– Đúng, vương gia nói không có sai trước đây ta thật là có mắt như mù... đem lòng yêu vương gia tha thiết, yêu đến nỗi đem cả mạng sống của mình ra đánh đổi – Nguyệt Vân kìm nén tức giận thầm nghĩ, Liễu Nguyệt Vân hôm nay, ta giúp ngươi nói hết tất cả... tại nơi này khiến hần về sau không thể ngừng nghĩ tới ngươi, rồi sẽ ruồng bỏ hần như hần từng ruồng bỏ ngươi, ngươi ở trên trời nếu có linh thiêng nhất định phải giúp ta, nàng vẫn dùng ngữ khí nhẹ nhàng đối với hần nói tiếp – nhưng ta nhận được cái gì từ ngươi?> ta ở nơi này chết đi sống lại ngươi không thêm quan tâm... lúc ta sắp chết tiểu Ngọc giúp ta tới cầu ngươi ngươi cũng mặc kệ không thêm chú ý tới. Ngươi lúc đó hần là mong ta sớm chết đi để ngươi không còn phải nhìn thấy bản mặt đáng ghét của ta nữa đúng không? Nhưng ông trời là không muốn giúp ngươi thỏa mãn, ông trời thương tiếc ta nên không có cho ta chết đi!

– Thật không ngờ... – Lý Tuấn Kiệt nhàn nhạt phun ra một câu khiến Liễu Nguyệt Vân thiếu chút nữa thì tức xì khói, nàng nói nhiều như vậy cuối cùng thì chỉ đánh đổi được 3 câu của hần.

– Thật không ngờ cái gì? – Nàng vì tức giận mà quên hết cả kiềm chế, đem khuôn mặt tỏ vẻ không quan tâm đến mọi thứ cất đi trưng ra khuôn mặt vô cùng bướng bỉnh ngồi xuống ghế không chút khách khí giật chén trà trong tay hần một hơi uống hết.

– Thì ra vương phi có “nhã hứng” uống trà như vậy! – Hần từ từ rót một chén trà khác rồi dùng động tác hoa mỹ vạn người mê đưa chén trà lên miệng thưởng thức... trong giọng nói mang theo hương vị của sự mỉa mai.

– Dĩ nhiên vương gia làm sao mà có thể hiểu hết được tính cách của ta – lúc này Nguyệt Vân

đã lấy lại được sự bình thản vốn có, nàng cũng học theo Lý Tuấn Kiệt tao nhã thưởng thức hương vị của trà – vừa rồi ta đã sai, tại hôm nay ta có hơi chút xúc động nên to gan dám đối với vương gia bất kính mong vương gia thứ tội, còn nữa...những món nữ trang còn lại ta thật sự không có cần đến.

Vương gia hôm nay đích thân đến đây chắc là có chuyện quan trọng muốn nói với ta chứ không đơn giản là đến tặng đồ thôi có đúng hay không? Nếu đã như vậy xin vương gia cứ nói ra để ta còn biết đường liệu trước – hần mà chịu đến đây thì phải có việc rồi, bất quá trừ bỏ việc hần bắt nàng rời khỏi vương phủ này hoặc là từ bỏ chức vị vương phi thì việc gì cũng được.

– Ô – hần ngạc nhiên nhìn thật ánh mắt của nàng, ánh mắt lúc trước tràn ngập hận thù giờ biến đổi lại thành bình lặng, yên tĩnh như mặt nước hồ thu...không chút gợn sóng khiến hần đối với nàng nảy sinh cảm giác thích thú – có mấy tháng không gặp mà vương phi hình như đã có vẻ thông minh hơn trước rất nhiều điều thì phải, được đã vậy thì ta nói thẳng, 20 tháng sau là sinh nhật của vương phi, thái hậu rất có thể sẽ đến đây để tham dự tiệc sinh nhật của vương phi, cho nên ta muốn... – hần ngừng lại không nói nhìn nàng đầy thâm ý.

– Cho nên vương gia muốn ta cùng vương gia đóng một màn kịch...cùng vương gia tình sâu nghĩa đậm trước mặt thái hậu?– Chỉ cần hần vừa nói là thái hậu sẽ đến đây thì nàng lập tức hiểu ra vấn đề liên, điều này căn bản không có gì khó hiểu cả, thái hậu kia chắc chắn là rất lo lắng cho Liễu Nguyệt Vân cũ kia nên mới mượn dịp sinh nhật mà đến thăm nàng.

– Đúng như vậy, ta muốn vương phi cùng ta diễn kịch một chút... – Lý Tuấn Kiệt hơi nheo mắt một nhìn thẳng vào mắt của nàng – vương phi có muốn cùng ta diễn kịch hay không?

– Nếu ta nói là không... – nàng cũng không sợ hãi nhìn vào mắt của hần, vừa nhìn vừa nghĩ tại sao ông trời bắt công đến vậy? ban cho hần đôi mắt đẹp hơn cả con gái...đồng tử lúc nào cũng lấp lánh tinh quang khiến cho người vốn không có khả năng chống lại ý muốn thưởng thức cái đẹp như nàng bị đá kích rất lớn.

– Hừ – Lý Tuấn Kiệt một lần nữa nhướn đôi mày kiếm của mình lên thật cao trừng mắt nhìn nàng.

– Nếu ta nói là không...liệu vương gia có đồng ý hay không? – Nguyệt Vân vẫn thản nhiên – nhìn biểu hiện vừa rồi của vương gia thì đã biết câu trả lời là không rồi. Vào những trường hợp như vậy ta chỉ có thể cung kính nghe lời vàng ý ngọc của vương gia mà thôi...có đúng không?

– Vẫn là vương phi hiểu ý của ta – Lý Tuấn Kiệt nhàn nhạt, ngày hôm nay ở chỗ của nàng... nàng khiến hần không còn cảm thấy chán ghét nàng như trước nữa mà thau vào đó là cảm giác đầy thích thú. Tuy nàng có chút khác biệt với lúc trước nhưng hần vẫn thích con người bây giờ của nàng hơn...nhìn sắc mặt nàng có vẻ hơi tái nhợt do bị hần hắt văng ra thì hần liền cảm thấy rất áy náy, lần đầu tiên kể từ lúc vào thư phòng của nàng đây là lần đầu tiên hần nhẹ nhàng nói với nàng – vương phi có cảm thấy khỏe hay không? Vừa rồi ta cũng có hơi chút quá tay.

– Cũng không có gì đau đớn lắm – mới là lạ, nàng chửi thầm. . . tên nam nhân chết tiệt này đến ba mẹ ta còn chưa từng đánh ta đau đến vậy mà nguoi dám. Ta lúc này liền muốn đem nguoi ăn hết cả xương cả tủy, không chừa lại một chút gì cả – chỉ cảm thấy có một chút buồn thôi.

– Không sao là tốt rồi – hần thân nhiên kết luận một câu – bắt quá chút nữa vẫn sẽ truyền ngự y tới xem giúp vương phi. Hiện tại ta còn có chút chuyện quan trọng phải làm, ta vẫn là nên đi trước để vương phi nghỉ ngơi – hần nói xong liền bước nhanh như gió ra khỏi thư phòng của nàng một chút cũng không thèm quay lại nhìn sắc mặt của Nguyệt Vân đang đen lại vì uất hận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

– Tiểu thư... tiểu thư – một lúc sau mới thấy tiểu Ngọc thất thần chạy vào – vương gia... vương gia đi rồi?

– Ngọc nhi – Liễu Nguyệt Vân không nén được một tiếng thở dài – nguoi thất thần làm chi? Hần không ở lại đây thì có gì mà nguoi phải nghiêm trọng đến vậy?

– Tiểu thư là người không nhớ đó thôi – tiểu Ngọc buồn bã – khó khăn lắm mới thấy được bóng dáng của vương gia ở Nguyệt Vũ lâu này... khó khăn lắm vương gia mới chịu chú ý đến tiểu thư, vậy mà chưa ở lại được một chút vương gia đã đi rồi. Hối sau này... sau này làm sao có được cơ hội tốt như hôm nay chứ?

– Ngọc nhi ngốc – khẽ gõ nhẹ lên đầu tiểu Ngọc một cái Nguyệt Vân cười khẽ – nguoi yên tâm từ nay sẽ thường xuyên thấy hần xuất hiện tại chỗ này. Ta cam đoan luôn!

– Tiểu thư, dựa vào cái gì mà tiểu thư nói vậy? Không phải vừa rồi người bị vương gia đánh một cái ư? Hơn nữa tiểu thư cũng biết trước đây là do người cố tình dây dưa với vương gia để rồi tự gánh lấy khổ tâm như bây giờ. Nếu như lúc trước tiểu thư nghe lời lão gia cùng phu nhân thì bây giờ có lẽ đâu có phải chịu tui nhục như vậy? – tiểu Ngọc khẽ thở dài một hơi buồn thẳm nhìn chằm chằm vào Nguyệt Vân.

– Ngọc nhi, nguoi vốn không cần lo lắng như vậy. Hần bây giờ đối với ta đúng là có chút hung hăng nhưng nhất định tạm thời sẽ không vì chuyện cũ mà lạnh nhạt với ta – nàng cũng thở hắt ra một hơi dài – nguoi nói nếu như ta trước đây nghe lời ba và mẹ là sao? Chẳng nhẽ ba mẹ ta không có đồng ý với việc ta muốn gả cho Lý Tuấn Kiệt ư? – Nguyệt Vân điềm đạm đưa chén trà nhấp môi một chút khóe mắt âm thầm hỏi nhỏ, nhất định là Liễu Nguyệt Vân nữ nhân này không biết tốt xấu một mực đòi ba mẹ cô ta cầu xin thái hậu ban hôn cho cô ta và Lý Tuấn Kiệt... sớm biết cô ta là một người không có tiền đồ mà.

– Thật ra trước đó lão gia có ý định gả người cho người khác. Nhưng là tiểu thư nhất định đòi bằng được phải gả cho ngũ vương gia nên mới thành cơ sự như ngày hôm nay – tiểu Ngọc nhìn chăm chú vào những đồ trang sức ở trên bàn nói tiếp – từ nhỏ tới lớn tiểu thư chưa có bao giờ như lúc đó, lão gia nói một tiểu thư làm một, nói hai tiểu thư làm hai... chưa có lúc nào dám cãi lời lão gia. Thế mà ngày hôm đó tiểu thư khóc hết nước mắt cầu xin lão gia cùng phu nhân cho người được toại nguyện cuối cùng vì thương tiểu thư nên hai người họ đành phải đồng ý. Phải chi trước đây tiểu thư được như bây giờ thì mọi thứ đâu có đến mức này?

– Ngọc nhi là người đang trách ta ngu dốt có phải không? – nhẹ nhàng xoa xoa thái dương mình một chút nàng hỏi.

– Không, không tiểu Ngọc sao lại có ý đó được. Chỉ là... – tiểu Ngọc hoảng hốt – chỉ là cảm thấy tiểu thư đã chịu quá nhiều đau khổ mà thương tâm thôi.

– Ta đâu có ý trách người đâu nên đừng có sợ – Nguyệt Vân thân nhiên – nếu ta là người thì ta đã sớm rời xa khỏi một người ngu ngốc như ta rồi! Ta còn nhớ có người từng đọc một bài thơ cho ta nghe hình như là như thế này thì phải:

Hỏi thế gian

Tình ái là gì nhi ?

Sống chết một lời hứa lụy

Nam Bắc phân chia hai đảng

Mưa dầm nắng dải quan san

Cánh chim bạt gió muôn ngàn khổ đau

Chung quy một kiếp tình sầu

Khi vui gang tấc

Ngàn sầu biệt ly

Biết cùng ai, biết nói gì

Chỉ trông mây núi người đi không về...

>

– Người ta suy ra cũng chỉ vì một chữ tình mà chết – nàng còn nhớ bài thơ này mỗi khi thất tình Tuyết nhi đều ngâm nga rất nhiều lần, nàng thật không hiểu nổi rốt cuộc tình yêu là cái gì mà khiến cho em gái nàng từ một người hoạt bát khi thất tình lại biến thành kẻ trầm tư. Rồi những khi nó tìm được người yêu mới thì lại lo lo như con chim sẻ vậy... giờ đến đây thì lại ở trong thân xác của một người vì tình yêu mà vứt bỏ tất cả nghĩ đến đây Nguyệt Vân buột miệng hỏi – Ngọc nhi người có biết ái tình là gì hay không?

– Tiểu Ngọc chưa có ý trung nhân nên không có biết – nghe nàng hỏi vậy tiểu Ngọc mặt đỏ bừng hết cả – tiểu thư... bài thơ đó người rớt cuộc học ở đâu vậy? Rất là hay.

– Chẳng phải đã nói với người rồi sao? Là ta nghe người khác nói đó – Nguyệt Vân

che miệng khẽ cười, nhìn bộ dáng của tiểu Ngọc bây giờ mười phần chắc chín là muốn đánh trống lảng qua chuyện khác...thời thì nàng đành phải “tốt bụng” giúp tiểu Ngọc một tay vậy.

– Ngọc nhi tối nay phá lệ, ta cùng người xuống bếp chuẩn bị cơm tối...lâu rồi không

có nấu nướng gì cả chân tay ngứa ngáy quá – tuy ở hiện đại nàng luôn bận tối tăm mặt mũi nhưng vì ở nhà nàng có thuê một người nấu ăn rất ngon nên thỉnh thoảng khi rảnh rỗi thường xuống bếp một chút. Công phu nấu ăn của nàng coi như cũng không có tệ đến nỗi luộc rau còn không nổi, hôm nay xuống bếp một chút coi như là để đãi tóa mọi phiền muộn vậy.

– Tiểu thư, người biết nấu ăn ư? – tiểu Ngọc tròn tròn mắt ngạc nhiên – cái gì mà còn nói lâu rồi không có nấu nướng gì chứ?

– Ách, cái đó là do ta ngày đêm một lòng một dạ muốn xuống bếp nấu ăn nên

mộng tưởng rằng mình đã xuống bếp rất nhiều lần rồi buột miệng nói ra – nàng cười cười che dấu

hết mọi sơ hở đi rồi lại làm ra bộ dạng hết sức tre con ngúng ngẩy nói – Ngọc nhi, người cho ta theo người xuống bếp một lần đi mà...đi mà.

– Cái đó không được – tiểu Ngọc đầu đầu bịt tai lại – tiểu thư xem đó, lúc trước vừa mới bị vương gia hắt văng ra, sắc mặt của tiểu thư hết sức không tốt chi bằng cứ ở lại đây để một

mình tiểu Ngọc đi là được rồi.

– Việc đó sớm không cần Ngọc nhi của ta lo lắng – Nguyệt Vân mỉm cười – hẳn không

có dùng hết lực nên tạm thời không có gì nghiêm trọng. Nghiêm trọng là...là Ngọc nhi đáng yêu

coi thường ta, không cho ta đi xuống bếp cơ! – chỉ khi ở bên cạnh tiểu Ngọc nàng mới có thể không lo không nghĩ muốn nói gì thì nói, rất thoải mái, không chút phòng bị.

– Tiểu thư – tiểu Ngọc khẽ quát nhỏ, gương mặt ửng đỏ vì ngượng ngùng – được rồi, được

rồi, ta đáp ứng cho tiểu thư xuống bếp cùng. Cơ mà tiểu thư cũng phải hứa với ta một vấn đề – nói đến câu cuối thì mặt tiểu Ngọc nghiêm mặt lại.

– Chỉ cần cho ta xuống bếp thì vấn đề gì cũng là chuyện nhỏ hết, Ngọc nhi người cứ nói đi.

– Khi đến bếp chắc chắn sẽ có nhiều người nhìn ngó tiểu thư vậy nên hôm nay chúng ta xuống bếp muộn một chút, tiểu thư thấy thế nào?

– Ngọc nhi, người e ngại bọn họ chê cười ta? – trầm tư một chút rồi cuộc nàng cũng

cất giọng hỏi – ta đáp ứng người, cùng lắm chúng ta hôm nay vừa ăn cơm vừa thưởng nguyệt,

người thấy như vậy có ổn không Ngọc nhi?

– Sáng kiến của tiểu thư thật là hay, vừa ngồi ăn cơm, vừa thưởng nguyệt nghe thôi đã

thấy rất là thơ mộng rồi – tiểu Ngọc tỏ vẻ hân hoan ra mặt nhưng chỉ được một chút lại ỉu xìu giống

như rau héo – nhưng từ giờ đến chiều chúng ta phải làm gì đây tiểu thư? Bây giờ mới là buổi sáng

thôi a! – nói đến đây thì mày liễu khẽ nhăn lại than thở – bắt quá tiểu Ngọc không còn sức để tập

chạy cùng tiểu thư đầu...rất là mệt mỏi a.

– Biết rồi, biết rồi...a – Nguyệt Vân hô lên một tiếng – không phải hôm nay chúng ta cùng xuống bếp sao? Vậy thì giờ chúng ta cùng nhau ra chợ mua nguyên liệu...Ngọc nhi, người thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

– Vương phi, tiểu Ngọc? – hai tên lính canh cửa vừa nhìn thấy tiểu Ngọc cùng Nguyệt Vân đi về phía mình thì lập tức đứng nghiêm người lại chào hỏi – vương phi hôm nay lại định ra ngoài dạo chơi ư? – mấy tháng nay hai người bọn họ được cử đi canh giữ ở cửa sau của vương phủ nên thường gặp tiểu Ngọc cùng Nguyệt Vân ra ngoài dạo chơi.

– Ủ, các người đứng canh ở đây cũng vất vả rồi...chút nữa ta về sẽ mua chút đồ tặng các người – Nguyệt Vân trả lời qua quýt cho xong chuyện rồi bước đi thật nhanh...chút nữa đi mua chút đồ về cho bọn họ coi như là hồi lộ họ cũng được.

– Tạ ơn vương phi – hai người cùng đồng thanh đáp.

– Đại Ngu, huynh thấy vương phi là người thế nào? – khi thấy Nguyệt Vân đã đi khuất người có thân hình to béo hỏi nhỏ người còn lại.

– Người hỏi để làm gì cơ chứ? Tốt nhất là làm tốt công việc của mình đi, cứ đứng đó mà nghĩ ngợi lung tung có ngày mang vạ vào thân đó! – người tên Đại Ngu cắn nhằn.

– Ở đây chỉ có hai chúng ta thôi thì việc gì phải sợ chứ? Ta thấy vương phi rất là tốt bụng...hơn nữa tiểu Ngọc cũng rất là...là...

– Là...là...là người đã thương người ta rồi phải không? Thảo nào ta thấy người mỗi khi tiểu Ngọc đi qua là nhìn người ta như thể muốn ăn tươi nuốt sống luôn, hóa ra là đã thương người ta – Đại Ngu gặng nhặn cười nói tiếp – tiểu tử, người có cần ta về nói với chị dâu của người mang lễ vật đến hỏi tiểu Ngọc cho người không?

– Ta...ta...aiz, không nói chuyện với huynh nữa.

Hai người Liễu Nguyệt Vân cùng tiểu Ngọc cứ như vậy mà đi ra ngoài thành để mua đồ ăn, đường phố đông đúc, rất là nhộn nhịp. Liễu Nguyệt Vân lựa một số đồ để làm món canh chua để ăn cho mát, tiếp đó nàng chọn một miếng thịt ngon nhất và một ít đậu hũ để làm món thịt rang đậu ăn cùng với canh chua. Những món như vậy vừa dễ làm, không tốn nhiều thời gian lại còn ăn ngon nữa. Khi thấy Nguyệt Vân lựa đồ ăn rất chi là sành sỏi, thịt cũng rất ngon tiểu Ngọc lấy làm lạ thắc mắc hỏi:

– Tiểu thư, người làm sao mà chọn được đồ ăn ngon đến như vậy? tiểu Ngọc nhớ trước kia chẳng phải tiểu thư ngay cả thịt sống còn chưa từng có ngó qua mà tại sao lại khéo chọn vậy?

– Xi – trợn đôi mắt của mình một chút nằng ra vẻ nghiên ngang tự đắc nói – chưa có chuyện gì ta không làm được cả huống chi chuyện còn con con như thế này mà ta còn không biết thì làm sao cho được? >

– Ha ha – nhìn bộ dạng tự đắc của Nguyệt Vân tiểu Ngọc không nhịn được liền bật cười – tiểu thư, tiểu thư đúng là ngày càng hài hước.

– Quá khen, quá khen... – Nguyệt Vân cũng cười một tiếng rồi lại nói tiếp – bây giờ vẫn còn sớm, chẳng nhẽ chúng ta cứ như vậy mà về vương phủ sao?

– Dạ tiểu thư, nhưng chúng ta có còn cần mua vật dụng cần thiết gì nữa đâu? Chẳng phải mấy ngày trước đã mua đủ hết rồi sao?

– Hôm trước là mua vật dụng cá nhân thì không có tính đến, còn hôm nay ta và người đi là để mua một chút đồ phục vụ cho việc làm đẹp... có hiểu không?

– Tiểu Ngọc đã hiểu rồi, nhưng mà trong phủ còn rất nhiều sơn phấn mà tiểu Ngọc có bao giờ thấy tiểu thư chịu dùng đâu mà còn đi mua đồ mới về làm gì cơ chứ? Hơn nữa đồ dùng để phục vụ việc làm đẹp như tiểu thư nói nếu cần thì chỉ phải nói với mama tổng quản một câu là có liền... làm gì phải phiền đến tiểu thư tự mình đi mua – tiểu Ngọc cần nhắc.

– Hừm – ta nhìn tiểu Ngọc một hồi rồi ngán ngẩm lắc đầu, có phải do tiểu Ngọc ở với nàng nên mấy bữa nay thấy tiểu Ngọc thông minh hơn hẳn lúc trước đây, lại còn biết đưa ra lập luận riêng cho mình nữa – Ngọc nhi ngốc, ta không dùng đến sơn phấn nhiều nên đương nhiên là sẽ không mua những thứ đó... ta chỉ là đi mua một chút mật ong, một đôi giày mới cho Đại Ngu và tiểu Phúc canh cửa vương phủ và một chút vải vóc về cắt chút quần áo mặc thôi.

– Ra là như vậy ạ tiểu thư? Nhưng tiểu Ngọc vẫn không hiểu... tại sao phải may quần áo trong khi hôm trước vương phủ đã cho tìm thợ may giỏi để may đồ rồi?

– Đồ mà bọn họ may chỉ để mặc khi ta có việc cần phải đi ra khỏi Nguyệt Vũ lâu thôi, còn nếu mà phải mặc bộ đồ đó suốt cả ngày thì chẳng mấy chốc ta sẽ biến thành một con heo quay mất – Nguyệt Vân thở dài đánh thượt một cái, nếu bất nàng giữa mùa hè mà còn phải mặc tầng tầng lớp lớp quần áo nữa thì thật... haiz.

– Vậy chúng ta mau đi nhanh thôi tiểu thư, trời có vẻ như sắp mưa rồi – tiểu Ngọc ngẩng đầu nhìn bầu trời nghi ngại – vừa rồi thôi trời còn không gọn một chút mây mà giờ mây đen đã bắt đầu kéo đến rồi, thời tiết thay đổi thật nhanh.

– Mau đi thôi – Liễn Nguyệt Vân dứt lời liền bước nhanh về phía trước cùng tiểu Ngọc hòa vào dòng người đông đúc đang đi lại trên phố, phần lớn họ đều là đang vội vã chạy về nhà

tránh mưa.

Hai cái bóng một hồng một xanh đội mưa chạy nhanh vào trong Nguyệt Vũ lâu, người mặc áo hồng thì vội vàng chạy thẳng về mái hiên để trú mưa còn người mặc áo xanh thì sau khi bước vào Nguyệt Vũ lâu liền thong thả bước từng bước nhẹ nhàng dường như đối với nàng con mưa kia không tồn tại.

– Tiểu thư, đừng đứng như vậy nữa tiểu thư, mau vào trong phòng thôi không tiểu thư sẽ cảm lạnh mất – tiểu Ngọc sau khi vào phòng cất đồ do không nhìn thấy Liễu Nguyệt Vân đâu thì rất lo lắng, nàng vội chạy ra ngoài cửa thì thấy Liễu Nguyệt Vân đang đứng trong mưa trầm tư suy nghĩ cái gì đó. Tiểu Ngọc chạy ra chỗ Liễu Nguyệt Vân đứng kéo nàng vào trong phòng, tay kéo miệng thì không ngừng căn nhắc:

– Trời mà cứ mưa như vậy thì tối nay làm sao mà chúng ta có thể vừa thưởng nguyệt vừa ăn cơm được chứ? Mất hứng quá đi thôi, tiểu thư mau ngồi xuống đây để tiểu Ngọc đi lấy quần áo tới cho tiểu thư thay – nhét vào tay Liễu Nguyệt Vân một cái khăn để nàng lau qua người, tiểu Ngọc chạy vội đến bên cạnh tủ quần áo lấy tạm một bộ khác giúp Liễu Nguyệt Vân thay đồ.

– Không cần phải cẩn thận như vậy đâu, hơn nữa trời cũng đã muộn rồi ta cùng ngui đi làm bữa tối thôi – Nguyệt Vân nhẹ nhàng nói, nhìn tiểu Ngọc vì sợ nàng cảm lạnh mà chạy đông chạy tây đốt lò sưởi mà nàng cảm thấy ái ngại.

– A...cuối cùng thì tiểu thư cũng chịu nói chuyện, người cứ im lặng như vậy khiến tiểu Ngọc thật sợ hãi. Nếu thấy mệt thì tiểu thư cứ nghỉ ngơi đi, để một mình tiểu Ngọc xuống bếp cũng được.

– Không có mệt – nàng lắc đầu một chút, có ai khỏe được như nàng cơ chứ? Bị tên vương gia đáng kiếp kia đánh “yêu” cho một chường rồi lại còn dầm mưa mà không cảm thấy mệt mỗi gì cả, thật lạ lùng – ta chỉ là đang suy nghĩ một chút việc thôi, hơn nữa trời cũng đã tạnh mưa rồi...ta không muốn chỉ ngồi một chỗ như thế này, rất nhàm chán.

– Vậy để tiểu Ngọc dẫn tiểu thư tới bếp.

– Được.

Buổi tối.

– Ngọc nhi, mau lấy khăn lau ra ngoài lau khô ghế ngồi cùng bàn đi để ta còn mang thức ăn ra ngoài.

– Dạ tiểu thư, tiểu thư nấu ăn thật là ngon...hương thơm tỏa khắp Nguyệt Vũ lâu rồi nè – tiểu Ngọc vừa lau ghế vừa ra sức hít lấy hương thơm của đồ ăn.

– Ta là ai chứ? Không phải ban đầu đã nói với ngui là ta mà nấu ăn thì sẽ rất ngon mà ngui còn không tin ta...giờ không cho ngui thưởng thức nữa – Nguyệt Vân lấy tay che đĩa

thức ăn lại làm bộ như là một đứa trẻ sợ người khác lấy mất đồ của mình.

– Ách...tiểu thư, sao lại thế được? là tiểu Ngọc cũng có phần giúp tiểu thư mà – tiểu Ngọc

xứng giả bộ phụng phịu ra mặt – không được, tiểu thư mau mau bỏ tay ra đi.

Tiếng cười đùa vang vọng hết cả Nguyệt Vũ lâu. Sau khi ăn xong Nguyệt Vân tự nhiên nổi hứng

hỏi tiểu Ngọc: Ngọc nhi, người có biết trên đời này có hai loại nam nhân nào mà được nhiều

nữ nhân yêu mến nhất không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

– Loại nam nhân được nữ nhân yêu thích nhất ư? Tiểu Ngọc trước giờ chưa từng nghe ai

hỏi như tiểu thư cả – đặt bát đĩa xuống bên cạnh giếng nước, tiểu Ngọc hơi lắc lắc đầu – chắc

là người giống như vương gia thì sẽ được nhiều nữ nhân yêu mến có đúng không tiểu thư?

– Đúng, loại nam nhân như hấn đúng là khiến nữ nhân điên đảo...yêu mến hấn. Để coi

nào, bề ngoài lạnh lùng cộng với vẻ đẹp hoàn hảo mà lão thiên “trót trao nhầm” cho cái tên

không ra gì đó và địa vị cao sang của một vương gia như hấn thì khỏi phải nói! – nói đến đây thì

Nguyệt Vân khẽ rung mình một cái, nàng cảm thấy sát khí ở đâu đó đang bắn lại hướng của

nàng. Khẽ lắc đầu một chút nàng nói tiếp – Cá với người là không cần cho tiền thì cũng sẽ có

hàng nghìn, hàng vạn nữ nhân ngu ngốc lao đầu về phía hấn như là thiêu thân cháy bóng đèn

vậy. Mặc dù sau đó có rất nhiều...

– Khoan đã tiểu thư – tiểu Ngọc cắt ngang câu nói của nàng – thiêu thân lao vào bóng đèn

có nghĩa là gì vậy tiểu thư? Từ trước đến giờ tiểu Ngọc chỉ nghe mọi người nói là thiêu thân lao

vào lửa thôi chứ không thấy ai nói là thiêu thân lao vào lửa cả.

– Bóng đèn? – Toi rồi, lại nói lộn mất rồi, ở cái thời này thì làm gì có bóng đèn cơ chứ??!

Nghĩ vậy Liễu Nguyệt Vân liền nhanh trí trả lời tiểu Ngọc – bóng đèn là lồng đèn đó...ha ha...

đúng rồi bóng đèn là lồng đèn, là ta nói nhầm, Ngọc nhi không nên để ý làm gì.

– Ô, thì ra là vậy – tiểu Ngọc ồ lên một tiếng như là đã hiểu chuyện rồi quay qua múc

nước từ giếng lên để rửa bát.

– Để ta múc nước cho – Nguyệt Vân nhanh tay lấy cái gáo để múc nước, không đợi tiểu

Ngọc lên tiếng phản đối thì liền buông một câu đe dọa – Ngọc nhi mà không ngoan là ta rửa bát

hộ người luôn đó. À mà phải rồi...tiếp tục câu chuyện của chúng ta nào...mà ta vừa rồi nói đến

đoạn nào rồi nhỉ? Ngọc nhi?

– Tiểu thư nói đến đoạn “mặc dù sau đó có rất nhiều...” thì phải – sau khi nhận được câu

đe dọa của Nguyệt Vân, tiểu Ngọc liền rất biết điều để mặc cho Nguyệt Vân mức nước hồ mình.

– À... à đúng rồi là đoạn đó – Nguyệt Vân vừa ra sức mức nước vừa tỏ vẻ nghiêm chỉnh – mặc dù sau đó có thể có rất nhiều nữ nhân nhận ra bản chất băng lãnh của hắn là không thể thay đổi được thì vẫn yêu hắn say đắm. Một số nữ nhân khác còn ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần yêu hắn hết mình thì sẽ có một ngày bang đá trong trái tim hắn tan đi để hắn chỉ yêu mình nữ nhân đó thôi. Những nữ nhân đó thật là đáng thương, toàn một lũ điên dại vì tình hết với nhau thôi – Nguyệt Vân khẽ thở dài, về phần phân tích trên toàn là kinh nghiệm mà nàng rút ra được khi làm ăn cùng với một số những người đứng đầu trong thương trường mà biết được. Những người này thường được mọi người ca ngợi rất nhiều, hình tượng rất giống với kiểu nàng tạo dựng ở trên thương trường. Họ lạnh lùng, quyết đoán và hầu hết những người rất trẻ tuổi. ...tuy nhiên họ cũng khác nàng một chút là bên cạnh họ thì rất nhiều tình nhân còn bên cạnh nàng thì chẳng có lấy nổi một mống! Đang suy tư thì nàng nghe thấy tiểu Ngọc nói.

– Không phải trước đây tiểu thư cũng giống họ yêu say đắm vương gia đó sao? Giờ còn quay ra mắng họ nữa.

– Ta? Ta làm sao có thể giống họ được chứ? – gõ vào đầu tiểu Ngọc một cái nàng cau có – ta là loại người rất tiến bộ à nha, khi biết hắn không hề yêu ta nữa thì ta cũng chẳng thêm yêu thương hắn nữa. Tuy bộ dạng của ta không được đẹp cho lắm nhưng không hẳn là không ai thêm muốn nha. Ngọc nhi, ngươi cũng lên suy nghĩ tiến bộ như ta nghe chưa.

– Dạ, tiểu thư – tiểu Ngọc nghe thấy Nguyệt Vân nói vậy thì chút nữa bật cười nhưng đành nhịn lại dạ một câu.

– Nhưng người như vương gia của ngươi vẫn chưa phải là loại nam nhân tốt nhất, theo như ta đã nói thì còn một loại nam nhân khác nữa cơ! Loại nam nhân này thì từ trong lẫn ngoài không có gì để nói cả, vì họ quá hoàn hảo. Từ gia thế, tính cách cho đến vẻ đẹp bên ngoài của họ thì chỉ có thể nói mấy chữ này thôi: “động vật hiếm có, cần phải được bảo vệ và phát triển”. Có biết tại sao ta gọi họ là như vậy hay không?

– Tại sao vậy tiểu thư? – tiểu Ngọc rót cuộc cũng đã rửa xong bát đĩa vội vàng đứng dậy hỏi.

– Cha cha... đó, khi nghe thấy ta nói đến loại nam nhân này ngươi cũng phải tò mò rồi đó. Gọi họ như vậy là bởi vì loại người người này dần dần tuyệt chủng theo đà phát triển của nhân loại, đến thế kỷ 21 thì gần như là cố gắng tìm mãi mới ra được một người.

– Thế kỷ 21? Sao tiểu thư lại biết được chuyện của thế kỷ 21? – tiểu Ngọc nghi hoặc hỏi.

– Ai... – Nguyệt Vân thở dài, đúng là cái mồm hại cái thân mà! Sao nàng lại có thể lơ đãng nói hết ra như vậy cơ chứ? Nàng đành phải tỏ ra vẻ bí mật nói – cái đó thì... thiên cơ không thể

tiết lộ! mà Ngọc nhi này, người cho ta nói hết đi... cứ ngắt đoạn như vậy thật là mất hứng!

– Đã biết rồi tiểu thư – tiểu Ngọc ra vẻ úy khuất cúi đầu nói nhỏ.

– Thôi, thôi! Người mà còn làm ra cái bộ dạng đó nữa là tóc trên đầu của ta sẽ dựng đứng

hết đó, mau mau tươi tỉnh lên cho ta. Lại nói về loại nam nhân thứ hai đó, tuy họ quá hoàn

hảo nhưng chính sự quá hoàn hảo đó của họ lại là nhược điểm lớn nhất của họ. Loại nam nhân

này quá là cá nê, họ đối tốt với tất cả những nữ nhân họ quen biết làm cho những nữ nhân

này tưởng bỏ là nam nhân đó yêu họ...những nữ nhân đáng thương này không biết rằng loại

nam nhân hiếm có kia chẳng qua chỉ coi họ là bạn mà thôi...

– Những nữ nhân như vậy thật đáng thương – tiểu Ngọc thở dài.

– Bản chất của nữ nhân đa phần là vậy, vì người mình yêu có thể làm tất cả...kể cả họ

phải đánh đó, nữ nhân mất tính mạng, danh dự, chịu nhiều đau khổ thì họ vẫn sẵn sàng hi

sinh. Một khi đã yêu một nam nhân thì nữ nhân thường rất mù quáng! – nàng hiểu được điều

này khi chứng kiến một nữ thư ký vì yêu quá sâu đậm ông chủ của mình mà khi ông chủ đó làm

ăn phạm pháp nữ thư ký kia sẵn sàng đứng ra nhận tội thay – Phụ nữ thật sự rất ngu ngốc!

Tất cả mọi ngõ ngách của Nguyệt Vũ lâu sau câu nói của nàng thì lập tức chìm vào yên tĩnh,

nàng cùng tiểu Ngọc cùng nhau yên lặng bước về phía sân trước... sau khi hai người tiểu Ngọc

và Nguyệt Vân đi vào phòng ngủ thì một bóng đen bước ra khỏi bụi cây ở chỗ mà họ đứng nói

chuyện. Bóng đen cứ đứng như vậy trầm ngâm, rốt cuộc cái thiên cơ không thể tiết lộ mà nữ

nhân kia nói là gì? Chỉ có một vấn đề nho nhỏ này cũng khiến hấn đau đầu. Tới nay hấn đến đây

vốn là để bàn với nữ nhân này về việc 20 tháng tới nhưng không ngờ nghe được những điều

thú vị như vậy...như vậy cũng có thể coi như là hôm nay hấn tới đây không bị thua thiệt gì cả.

Hắn thở dài khoan khoái bước ra khỏi Nguyệt Vũ lâu, trong lòng hấn thầm suy tính tất cả mọi

chuyện thật chu đáo cho ngày 20 tháng sau. Vương phi của hấn cũng thật không phải đơn giản

chút nào, trước đây hấn nghĩ nữ nhân đó ngu ngốc bao nhiêu thì giờ hấn nghĩ nàng ta thông

minh và cơ trí bấy nhiêu. Không hiểu sao hấn bỗng dưng hấn cảm thấy thật hứng thú...những

ngày tháng sau này câu hấn có lẽ sẽ vui vẻ hơn thì phải!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ngày tháng cứ như vậy yên bình trôi qua, mọi chuyện xôn xao hay những lời đồn nhảm về việc

trương gia cuối cùng cũng đã chịu để mất tới vương phi cũng không còn nữa. Thật ra mà nói có

rất nhiều nữ nhân muốn đến Nguyệt Vũ lâu để thăm dò xem Liễu Nguyệt Vân trước kia nhưt

nhất, không bao giờ ra khỏi chỗ ở một bước tại sao giờ đây lại biến thành một nữ nhân thông minh, sắc xảo như vậy được? Có rất nhiều nữ nhân gan dạ dám đi đến Nguyệt Vũ lâu để dò thám thử, nhưng khi đi gần tới nơi thì lại bị cảnh vệ của vương gia ngăn lại không cho tiến vào bên trong nên đành bỏ cuộc mà ra về tay không. Rồi sau đó thì lại thấy vương gia sau ngày vương gia đến tặng đồ vương phi thì không có bước vào Nguyệt Vũ lâu nữa thì những nữ nhân này cũng không có tò mò về vị vương phi hữu danh vô thực kia.

15 tháng 8, Nguyệt Vũ lâu.

– Tiểu thư.

– Hửm? có chuyện gì vậy Ngọc nhi? – Nguyệt Vân tao nhã nâng cốc trà lên môi nhấp một hớp

– Không có gì, chỉ là tiểu Ngọc thấy hôm nay tiểu thư thật cao hứng a...từ sang đến giờ đều tủm tỉm cười một mình nên thấy lạ thôi.

– Chuyện đó à, thật ra hôm nay ta cao hứng hơn mọi ngày có một chút thôi...không có gì phải lạ lắm, không có gì phải lạ lắm – ánh mắt của Liễu Nguyệt Vân gian xảo liếc tiểu Ngọc một cái rồi lại quay qua uống trà tiếp.

– Tiểu thư, có chuyện gì mau nói cho tiểu Ngọc biết đi – nhận thấy Nguyệt Vân nhìn mình một cách gian xảo như vậy thì tiểu Ngọc trong lòng có chút lo lắng không thôi...có trời mà biết được vị tiểu thư đã đổi tính đổi nết của nàng lại gây ra chuyện động trời gì rồi cơ chứ?

– Ngọc nhi, người thật sự muốn biết?

– Dạ, có gì tiểu thư cứ nói đi.

– Được...vậy – Liễu Nguyệt Vân đột nhiên nghiêm giọng lại giả vờ quát – tiểu Ngọc...tối qua người đêm khuya lén lút ra ngoài làm gì? Hẹn hò với ai còn không mau khai ra? Chuyện đã đến nước này mà Ngọc nhi vẫn còn giấu ta a...hôm qua đúng là chẳng bỏ công ta bỏ sức theo dõi người a – Liễu Nguyệt Vân làm bộ gian xảo che miệng khúc khích cười.

Tiểu Ngọc mắt cả nửa ngày trời đứng ngẩn người ra, đợi đến khi Nguyệt Vân không nhìn được cười thật to thì tiểu Ngọc mới hiểu được chuyện mà tiểu thư nàng đang nói đến là chuyện gì. Tiểu Ngọc ngượng đỏ hết cả mặt lắp bắp nói : tiểu...thư thật...thật đáng...ghét à, người ta không có mà!

– Liễu Nguyệt Vân thì nhất quyết không chịu buông tha cho tiểu Ngọc, nàng giả vờ ủy khuất che kín mặt lại giống như đang khóc – hu hu, Ngọc nhi thật là đáng ghét! Ta có gì không tốt mà nàng lại “hồng hạnh vượt tường” cơ chứ? Số ta thật là khổ mà! Tại sao ta “xinh đẹp”, ta “đáng yêu” như thế này mà vẫn không bằng một góc của vị ca ca cạnh cửa kia cơ chứ???

>.

– Tiểu thư...người, người – tiểu Ngọc méo mồm, dờ khóc dờ cười nhìn tiểu thư đứng đó

tấu hài về mình cuối cùng vì không chịu nổi mà lên tiếng – tiểu thư, đừng trêu đùa tiểu Ngọc

nữa mà. Được rồi, coi như tiểu Ngọc chịu thua người rồi. . . để tiểu Ngọc kể cho người nghe.

– Bây giờ mới là ngoan ngoãn nè. . . ha ha, mau kể đi ta đang rửa tai nghe này! – Liễu Nguyệt

Vân cười tươi như hoa kéo tiểu Ngọc ngồi xuống bên cạnh mình để nghe chuyện thì bên ngoài

Nguyệt Vũ lâu truyền đến một giọng nói.

– Không ngờ vương phi của ta lại có thể dung hòa “bỉ ố” như vậy để ép người khác nói ra

chuyện riêng tư của mình – giọng nói của Lý Tuấn Kiệt chứa đầy vị mỉa mai, nhưng chính hắn

cũng không nhận ra đây là lần đầu tiên hắn chính miệng nói ra nàng là vương phi của hắn.

– Lại là cái tên nam nhân đáng kiếp này, hôm nay thời tiết đang đẹp thì tại sao lại hắn lại

đến đây làm gì cơ chứ? Đúng là đáng ghét mà. . .hắn vừa đến là nàng liền cảm thấy mây đen ở

đây kéo hết đến chỗ ở của nàng thì phải. Liễu Nguyệt Vân ngay cả quay đầu ra nhìn Lý Tuấn

Kiệt cũng cảm thấy lười, nàng chỉ nhàn nhạt – dù cho Nguyệt Vân có “bỉ ố” thì cũng còn phải

xem người mà Nguyệt Vân “bỉ ố” là người như thế nào. . .hơn nữa đây là chuyện riêng giữa tiểu

Ngọc và Nguyệt Vân chứ đâu có liên quan đến vương gia đâu mà ngài phải “nghe lén” như vậy?

Chuyện này mà để người ngoài biết được thì có phải hay chẳng rất là mất mặt ngài?

– Ồ? – Lý Tuấn Kiệt cũng thản nhiên như không kéo ghế ngồi đối diện với Liễu Nguyệt

Vân – lập luận rất xuất sắc chỉ tiếc hôm nay ta tới đây không phải là để cùng vương phi tranh

luận.

– Chẳng hay vương gia có chuyện gì bức bối mà phải đến Nguyệt Vũ lâu để trút giận như

vậy? Nếu đã là chuyện quan trọng thì xin vương gia cứ nói hắn ra đi – nàng đưa mắt nhìn tiểu

Ngọc ý bảo mau tiểu Ngọc mau lui ra ngoài rồi nhìn lại phía Lý Tuấn Kiệt như thể giờ đã an

toàn, xin vương gia cứ nói thẳng ra.

– Là chuyện gì ta còn tưởng vương phi đã biết rồi chứ? Tháng trước ta đã tới đây để nói

chuyện với vương phi rồi cơ mà. Không phải là vương phi đã quên lời hứa với ta? – Hắn khẽ cau

mày, hàn ý trong mắt phượng tang lên thêm một tầng dày đặc.

– Thì ra là chuyện đó, cũng đâu có gì quan trọng đến nỗi vương gia phải đến tận đây cơ

chứ? Theo Nguyệt Vân thấy vương gia chỉ cần phái một người thân cận đến đây để thông báo

thôi, không cần làm lớn chuyện làm gì. . .như vậy sẽ rất phiền phức. còn về ngày 20 tháng 8

wương gia khỏi cần phải lo lắng, ta đã nói là sẽ hợp tác tốt với vương gia thì sẽ không nuốt lời

– nàng nhàm chán nhấp thêm một hớp trà nữa vào miệng, đến đây rất lâu rồi mà nàng vẫn

không quen với kiểu uống trà đặc nên trà của nàng pha thường rất loãng và dễ uống.

– Thật ra hôm nay đến đây ngoài chuyện đó thì còn có một chuyện khác nữa nên vương

phi không cần phải đuổi khách sớm như vậy – Lý Tuấn Kiệt nhàn nhạt, người ngoài không nghe

được họ nói chuyện gì thì sẽ thấy hai người nói chuyện rất hợp ý nhau nhưng chỉ có người t

rong cuộc mới hiểu được không khí quanh họ lúc này toàn mùi thuốc súng mà thôi.

– Còn chuyện khác? – hơi cau mày một chút Liễu Nguyệt Vân ngạc nhiên hỏi – còn có chuyện gì nữa thưa vương gia?

– Lý Tuấn Kiệt tỏ vẻ hài lòng về sự ngạc nhiên của nàng, hần trăm mặc một lúc rồi thừ thái nói – y phục của vương phi tuy đã được may mới rồi nhưng vẫn cần thêm, thái hậu cũng vừa mới cho người ban thưởng cho vương phi một chút đồ đạc nên ta chỉ thay người mang đến đây cho vương phi mà thôi. . . người đầu mau mang đồ vào đây – hần vừa dứt lời thì cả một đoàn mấy chục người khiêng vào những khay rương thật lớn, Liễu Nguyệt Vân tính nhẩm cũng được trên chục cái rương.

– Những đồ này có thật sự cần thiết hay không? Quá sắc sỡ, nhảm chán – Liễu Nguyệt Vân không kìm chế được buột miệng than nhỏ.

– Cái này đều là tâm ý của thái hậu, ta chỉ là thay người mang đến cho vương phi – hần thật sự rất kinh ngạc, hần chưa từng tiếp xúc với nữ nhân nào như nàng cả, dường như tất cả mọi của cải vật chất trước mặt kia với nàng chỉ là một đồng sắt vụn không đáng tiền mà thôi – xét thấy chỗ ở của vương phi hình như rất ít người nên ta đã cắt cử thêm mười nha hoàn nữa đến đây để hầu hạ. Không cần phải cảm ơn ta, hôm nay mọi việc đến đây thôi. . . mai sẽ đến nói chuyện tiếp với vương phi sau – Lý Tuấn Kiệt như con gió đi khỏi Nguyệt Vũ lâu bỏ lại đằng sau là khuôn mặt đen xì vì tức giận quá độ của Liễu Nguyệt Vân, về mặt kinh ngạc đến tột độ của tiểu Ngọc và mười nha hoàn đang loay hoay khiêng mấy rương đồ vào trong phòng ngủ của Liễu Nguyệt Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

– Tức chết ta mà! Cái tên chết tiệt này thật là muốn chọc cho ta tức đến chết có phải hay không? Ngọc nhi, người nói coi hần cho người đến đây là muốn giám sát ta có phải hay không? – Liễu Nguyệt Vân ngao ngán ngó ra ngoài cửa, từ lúc Lý Tuấn Kiệt đi khỏi nàng đã thừ đui mấy nha hoàn kia đi nhưng họ cứ đứng ngoài cửa nên nàng cũng không thể làm gì hơn cả.

– Tiểu thư, người đừng có đi lại nữa được không? Tiểu Ngọc thì nghĩ là vương gia lo lắng cho tiểu thư nên phái họ tới đây để họ chăm sóc cho tiểu thư, nghe nói họ là những nha hoàn tốt nhất trong vương phủ chuyên phục vụ cho vương gia đó. Còn nữa. . . – không để tiểu Ngọc chìm quá sâu vào trong những mơ tưởng của mình, Nguyệt Vân vội hét to.

– Ta biết rồi, ta biết rồi, khỏi cần nói nữa. . . Ngọc nhi nếu còn thương ta thì mau mau gọi

họ vào đây đi, ta thấy trời đã sắp mưa mà họ còn đứng đó thì sợ là sẽ ướt hết cho mà coi.

– Dạ, tiểu thư. Tiểu Ngọc đã nói rồi mà...tiểu thư tốt như vậy thì làm sao có thể bỏ mặc

họ được chứ? – tiểu Ngọc tươi cười đi ra ngoài gọi mười nha hoàn kia vào trong phòng.

– Vương phi có chuyện gì cần phải dặn dò chúng nô tỳ chẳng? – một nha hoàn trông có vẻ lớn tuổi nhất trong đám nhẹ nhàng hỏi Liễu Nguyệt Vân. Phảng phất trong giọng nói của nàng ta có thể thấy được sự lạnh lẽo, chán ghét vô cùng đối với Nguyệt Vân.

– Ta vốn không có chuyện gì để nói cả – Nguyệt Vân nhàn đáp trả – nhưng giờ thì đã có chuyện để nói rồi – hừ, nàng thầm nghĩ ngay cả nha hoàn của hần cũng không coi mình ra gì cả, thật là tức chết đi được – nghe giọng nói của ngươì thì có vẻ chán ghét ta lắm có phải không? Nếu chán ghét ta có thể về bên cạnh vương gia của ngươì....ta không cấm.

– Nô tỳ không dám, vương phi thứ tội – nghe Nguyệt Vân không chút nể mặt mình là người thân cận với vương gia mà vạch trần sự khó chịu của nàng thì...trong lòng nàng bất giác dâng lên cảm giác chán ghét với người trước mặt hơn nữa, đúng là nữ nhân đều như nhau cả thôi, chắc hẳn là lại đang phô trương thanh thế như Phiến phu nhân mà thôi. >.

– Không cần phải chối cãi, ta không cấm các ngươì chán ghét ta vì đó là quyền tự do của mỗi con người trong xã hội. Tính tình của ta bất thường lại còn hay cáu gắt và thích ở nơi ít người – Nguyệt Vân vẫn duy trì giọng điệu nhàn nhạt của mình, trong lòng nàng thầm nghĩ cái gì mà không dám chứ? Cái bộ mặt của ngươì nói ra tất cả rồi...không cần phủ nhận làm gì nữa – nên nếu ai thích ở lại đây thì cứ ở lại, chỉ cần không làm phiền ta thì ngoài việc dọn dẹp nhà cửa không cần động tay đến cái gì cả. Dọn dẹp xong có thể nghỉ ngơi sớm...tiền bạc vương phủ trả các ngươì còn ta sẽ tính tiền hoa hồng theo từng tháng.

Nghe Nguyệt Vân nói tiểu Ngọc đứng bên cạnh thiếu chút bật cười, tiểu thư của nàng đúng là hay thích bắt nạt người khác mà...cái gì mà tính tình hay cáu gắt chứ? Tiểu Ngọc nàng ngồi bên tiểu thư cả ngày mà chỉ thấy nàng cười cười rồi cợt nhả thôi chứ có thấy gì đâu mà nói hay cáu gắt. Đúng là tiểu thư của nàng thích yên tĩnh nhưng chẳng phải ai đó thỉnh thoảng vẫn ngồi cả ngày trời kêu la vì chán đó sao? Kể từ ngày tiểu thư chết đi sống lại đến giờ dường như biến thành hai người khác nhau hoàn toàn, nhưng thế nào đi nữa nàng cũng thích tiểu thư như bây giờ hơn...tiểu thư của nàng bây giờ hay cười đùa, hay thích bắt nạt người khác chứ không giống như trước đây luôn buồn khổ.

– Tiền hoa hồng? – cả đám nha hoàn khi nghe thấy câu quyền tự do của mỗi con người trong xã hội của Liễu Nguyệt Vân đã há hốc miệng ra không nói nổi một từ thì giờ lại kinh ngạc khi nghe nàng nói đến cái gì đó mà tiền hoa hồng liền đồng thanh hỏi.

– Hừm...cái đó các ngươì cứ ở lại đây làm thì sẽ rõ cả thôi, ta không muốn giải thích nhiều! Thế nào? Trong các ngươì có ai muốn dời đi không? Ta sẽ nói với vương gia là ta chỉ cần

ít người thôi nên các người không cần mất công sợ hãi làm gì, cứ tự nhiên lựa chọn – Liễu

Nguyệt Vân vừa dứt lời thì cả mười nha hoàn người nhìn ta, ta nhìn người như thể đang hỏi ý kiến của nhau.

– Các người cứ thoải mái mà chọn lựa, tiểu... à vương phi không phải là người nói được à không làm được. Nếu các người không thích thì cứ trở về bên cạnh vương gia là được, Nguyệt Vũ lâu có ta là đủ – tiểu Ngọc ở bên cạnh của Nguyệt Vân tỏ vẻ uy nghiêm nhẹ nhàng cất giọng – các người cũng đừng hiểu nhầm là vương phi tỏ vẻ uy quyền với mình hoặc không thích mình, vương phi đơn giản là chỉ muốn hỏi xem các người có muốn ở lại đây hầu hạ người hay không thôi.

Lời của tiểu Ngọc nói ra lúc này như là lời khích lệ đối với đám nha hoàn kia, lần lượt sáu người bước ra đứng lên trước đầu cúi gằm xuống không dám ngẩng mặt nhìn Nguyệt Vân. Là người dung giọng điệu lạnh lùng kia vẫn đứng yên ở chỗ cũ, không hề có bước ra theo sáu người kia mà chỉ dung ánh mắt lạnh lùng của mình nhìn họ vô cảm.

– Các người không cần sợ hãi, cứ thoải mái ngẩng mặt lên nhìn ta đi. Nếu các người không muốn làm cho ta thì cứ về chỗ của vương gia không cần miễn cưỡng ở lại cùng ta, còn về phần của vương gia thì ta sẽ tự lo liệu. Nếu không có gì muốn nói thì đi về đi, bốn người còn lại cứ ở đó, ta còn có chuyện muốn nói với các người.

– Dạ, vương phi – mười nha hoàn nhẹ nhàng dạ một tiếng rồi sáu người lui ra, rồi đi khỏi

Nguyệt Vũ lâu còn bốn người khác cúi đầu lắng nghe những gì Nguyệt Vân chuẩn bị nói.

– Haiz, họ đã đi rồi thì các người cũng khỏi câu lệ đi – Liễu Nguyệt Vân lúc trước còn đang ngồi ngay ngắn trên ghế thoát cái đã biến thành bộ dạng bê tha không chịu nổi, một chân thả xuống dưới đất đang đưa chân còn lại gác lên một chiếc ghế khác ở cạnh đó vui vẻ nói – đã quyết định ở lại chỗ của ta thì khỏi cần câu lệ, không cần xưng nô tỳ hay gì đó cả. Các người phải học tập Ngọc nhi xưng tên với ta là được rồi... à mà tên các người là gì đó nhỉ? Các người còn chưa nói cho ta biết tên của mình.

– Tiểu thư – tiểu Ngọc nhăn nhó nhìn bốn nha hoàn đang há hốc miệng vì sự thay đổi thất thường của Liễu Nguyệt Vân khẽ nhắc nhở – tiểu Ngọc đã nói không biết bao nhiêu lần rồi sao tiểu thư vẫn không chịu nghe lời như vậy? – nàng nhắc cái chân đang gác trên ghế của Liễu Nguyệt Vân đặt xuống rồi quay lại nhắc nhở bốn người kia – tiểu thư đã nói các người không cần câu lệ thì khỏi cần đứng đó làm gì, mau ngồi xuống đây rồi nói cho tiểu thư biết các người tên gì đi.

– Ngọc nhi, người đừng có dọa họ nữa... nhìn bộ dạng nghiêm túc của người ta còn muốn sợ nói chi là họ – Nguyệt Vân thấy tiểu Ngọc ngồi xuống bên cạnh mình liền đem khuỷu tay của mình tựa vào vai của tiểu Ngọc rồi cất giọng nói đầy tình nghịch hướng về phía bốn người đang

rút rè ngồi xuống – nói cho ta biết tên của mấy người đi, không cần để ý tới thân phận của ta làm gì.

– Nô tỳ tên Bích Tuyết nhưng mọi người trong phủ đều gọi nô tỳ là tiểu Tuyết – vẫn là nha hoàn có giọng nói lạnh lùng đó lên tiếng nói chuyện với Nguyệt Vân – bên cạnh nô tỳ là tiểu Hồng, tiếp đến là Tâm nhi và cuối cùng là tiểu Hoàn.

– Bích Tuyết? Nghe cứ giống như là tuyết xanh vậy, mà tên cũng thật giống với người nha

– Nguyệt Vân trầm ngâm tán thưởng – sao ngươi cứ phải lạnh lùng như vậy? Ngươi có gì không đồng ý với ta vậy?

– Nô tỳ không... – Bích Tuyết còn chưa kịp nói gì thì Liễu Nguyệt Vân đã nói chen vào.

– Ta đã nói không xưng nô tỳ làm chi mà – không biết từ bao giờ Nguyệt Vân đã đứng ở bên cạnh của Bích Tuyết lại còn ngang nhiên đưa tay ăn đậu hũ của nàng ta – với khuôn mặt xinh đẹp của ngươi mà mở miệng một câu nô tỳ hai câu nô tỳ thật khiến người ta chán ghét a... "tiểu Tuyết".

– Ngươi... – Bích Tuyết nghiêng người tránh cánh tay đang vuốt ve mặt mình của Liễu Nguyệt Vân la lên – ngươi làm gì đó?

– Oa... ha ha ha, nhìn cái biểu tình của ngươi kia – Nguyệt Vân ôm bụng cười lớn – an tâm, ta chỉ đùa ngươi một chút thôi... từ giờ không cần xưng hô nô tỳ trước mặt ta, cũng đừng gọi ta là vương phi gì đó đi. Chẳng qua chỉ là một vương phi thất sủng chi bằng gọi là tiểu thư cho rồi, cứ vậy đi nha... các ngươi chỉ cần gọi ta một tiếng tiểu thư, xưng tên là được rồi.

– Dạ, vương...

– Cái gì nữa? Sao lại bỏ chữ vào đây? Gọi lại ta nghe – tiếng than của Nguyệt Vân bay vang vọng khắp mọi góc ngách của Nguyệt Vũ lâu.

Ngoài trời mưa bắt đầu rơi, từng tán lá, từng ngọn cây đưa mình hứng lấy những giọt mưa trong lành, mát lạnh của đất trời. trong phòng của Liễu Nguyệt Vân thì không ngừng vang lên những tiếng cười khúc khích, tiếng người nói chuyện rôm rả vọng lại từ khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cùng lúc đó, trong mật thất. – Ngươi nói đi, rốt cuộc vì sao ngươi bảo ta phải làm vậy? – nam tử một thân lam y, đáng vẻ xinh đẹp tựa thần tiên lạnh lùng lên tiếng.

– Trước khi nói ra lý do ta muốn hỏi truyện ta nhờ ngươi đã làm chưa? – nam nhân bận y

phục ánh sắc kim tà mị đưa mắt nhìn lam y nam tử kia tựa hồ như đang thưởng thức.

– Truyện người nhờ ta đã hảo hảo an bài rồi, người không cần phải lo lắng làm gì – nam tử xinh đẹp kia vẫn như cũ lạnh lùng trào phúng – có gì muốn giải thích với ta thì mau mau nói đi... ta không có thời gian rảnh rồi ngồi đây nói chuyện phiếm với người!

– Ấy cha... người đã làm rồi sao? Nhanh đến vậy cơ à? A, ta nghĩ hiện tại ta có việc khẩn cấp cần phải đi... sau này sẽ nói chuyện với người sau – nam tử tà mị kia thản nhiên như không, làm bộ như muốn rũ áo bỏ đi.

– Lý... Trung... Trực – nam tử xinh đẹp kia tức giận quát lớn – người có muốn ta vào hậu cung của người đem tên nam sủng chết bầm của người đi luộc chín không hả?

– Ách, dù sao thì hắn cũng là hoàng tẩu của người, ái ân của ta... người làm sao có thể nhẫn tâm đem hắn đi luộc chín được chứ? – Lý Trung Trực giả vờ bi thảm, ủy khuất than – được, được, ta nói cho người nghe là được chứ gì? – hắn tà mị ghé sát vào tai của nam tử kia thì thầm điều gì đó rồi rút ra một câu kết luận – tóm lại là từ giờ người phải hết sức cẩn trọng! Chắc hẳn người hiểu nghĩa của câu “sai một ly, đi một dặm chứ”?

– Đã biết – nam tử xinh đẹp kia sau khi nghe xong mọi chuyện thì khẽ nhú mày một cái, lạnh lùng nói – người cũng nên về hoàng cung của người đi... người biến mất lâu quá thì sẽ có người nghi ngờ đó!

– Hắc hắc... tiểu Kiệt, vấn đề này người không cần lo lắng làm gì – Lý Trung Trực thản nhiên cười cười – hoàng tẩu của người đã lo liệu hết mọi việc rồi! Ta hiện tại chỉ cần nhàn hạ ngồi ở nhà người xem việc hay sắp diễn ra mà thôi!

– Người nhàn rồi như vậy thì mau giúp ta đọc đồng tấu chương này đi, hừ... đến khi nào người mới thôi cái trò gửi tấu chương đến vương phủ của ta bắt ta giải quyết đây? – Lý Tuấn Kiệt tỏ vẻ chán ghét lắm bầm – lát nữa ta sẽ nói Lục thúc tới đây bầu bạn với người... còn nữa giờ ta đang bận việc nên phải đi trước, nếu đến lúc ta về tới nơi mà người không giải quyết xong đồng tấu chương này thì đừng có trách ta nặng tay với người đó!

– Người định đi đâu? Cho ta đi cùng người đi, ta ở trong cung buồn chết đi được! Tất cả là tại thái hậu... không dung lại muốn nam nhân của ta ngày ngày đến cung của người để bầu bạn, lại còn bắt hắn phải bày mưu tính kế nữa... haiz, báo hại ta bị hắn không thường tiếc tống vào cái vương phủ tồi tàn này của người còn chưa đủ hay sao mà người còn bắt ta ở đây giải quyết cái đồng kia cơ chứ? – Lý Trung Trực chán ghét đưa tay lật lật đồng tấu chương rồi làm bộ ngẩng mặt than phiền.

– Người tốt nhất là nên an phận ở đây đi, nếu còn than phiền thêm một tiếng nữa ta liền đá người sang phủ của tả thừa tướng đó! Ta nghe nói hình như ông ấy còn rất nhiều điều muốn “tâm sự” cùng người mà không thể nói hết trong đồng tấu chương ở đây! – Lý Tuấn Kiệt cố ý nhấn mạnh câu tâm sự như thể là đang nhắc nhở cho người nào đó biết hắn thật sự còn chưa

đủ tàn nhẫn cho lắm.

– Ách...đừng có khóa mặt thất vào như vậy, ta còn chưa nói hết a! – tiếng hét của Lý

Trung Trục vang vọng khắp mặt thất.

*****

Trước ngày sinh thân của Nguyệt Vân một ngày, tại Nguyệt Vũ lâu.

– Tại sao??? Ông trời nói cho ta biết rốt cuộc là tại sao cơ chứ??? – tiếng kêu la của Liễu

Nguyệt Vân vang thấu hết cả trời.

– Tiểu thư...ngươi đừng buồn a – tiểu Ngọc ngồi đối diện với Nguyệt Vân nhẹ nhàng an ủi.

– Không buồn sao được cơ chứ?? Ngươi nhìn xem a...các ngươi hợp lại bắt nạt ta a!

– Đây chỉ có thể nói là vươ...nhằm tiểu thư không gặp may mắn mà thôi! – tiểu Hồng chăm

chú nhìn vào mấy lá bài của mình bình thản trả lời, 4 ngày nay nàng cùng những người khác

cũng đã bắt đầu quen dần tính cách quái đản của Liễu Nguyệt Vân nên bây giờ chỉ còn vấn

đề về cách xưng hô là chưa được quen lắm mà thôi.

– Đúng vậy đó tiểu thư, theo Tâm nhi thấy người tốt nhất là cần phải học tập thêm a –

Tâm nhi cũng thản nhiên nói theo.

– Tuyết nhi – Nguyệt Vân lại tha thiết quay sang bên Bích Tuyết để than vãn, không hiểu

là có phải vì Bích Tuyết cùng tiểu Tuyết nhà nàng có cùng một tên hay không mà nàng cảm

thấy rất thân thuộc với con người của Bích Tuyết – họ lại bắt nạt ta rồi a, Tuyết nhi mau nói

bọn họ nhường ta một ván đi mà.

– Đây là vương phi tự muốn mà – Bích Tuyết chẳng chút ngại ngần vạch trần luôn Nguyệt

Vân – có phải vương phi không biết chơi đâu, chẳng qua đều là vương phi nhường họ mà thôi –

tuy vẫn gọi Liễu Nguyệt Vân là vương phi nhưng thật sự thì nàng cũng đã bắt đầu quý mến nữ

nhân này rồi, nàng ta tuyệt không giống như những vị chủ nhân khác...phải nói là rất đặc biệt!

Hon nữa nữ nhân này dường như rất là yêu quý nha hoàn của mình – các người cũng mau đứng

dậy dọn dẹp đi! Tâm nhi mau đi chuẩn bị trang phục cho vương phi, tiểu Hồng còn không mau

đứng dậy đi lấy đồ trang sức ra? Tiểu Hoàn đi chuẩn bị đồ ăn đi, trời cũng đã trưa rồi người

định bỏ đói vương phi ư? Tiểu Ngọc ta cùng người đưa vương phi vào nhà để thử đồ.... Không

phải đã phân công rồi sao? Các người không định đi làm à?

– Dạ, Tuyết tỷ đã biết rồi! – vì Bích Tuyết là người lớn tuổi nhất nên ai cũng nghe theo

lời của nàng, dạ một tiếng rồi bắt tay đi làm việc.

Nguyệt Vũ lâu mấy ngày gần đây luôn cất lên những tiếng kêu ai oán của ai kia do bị “n” người

bắt tay hợp sức đại tu lại nhan sắc! Những nô bộc trong phủ vì sợ hãi quá độ nên cũng chẳng

dám tiến lại gần Nguyệt Vũ lâu, tiếng “lạnh” đồn xa! Chẳng mấy chốc cả vương phủ toàn là

những lời đồn đại loại là như thế này: “Vương phi được vương gia, thái hậu cùng hoàng

thượng tổ chúc sinh thần thì vui mừng quá độ mà hóa điên!” Tiếng lành cuối cùng cũng đồn đến tai của Lý Tuấn Kiệt, hắn nghe xong người thân cận bấm báo lại thì nhú mày, suy nghĩ một chút rồi đi như bay về hướng Nguyệt Vũ lâu.

– Vương gia, người tốt nhất là không nên tới đó. Nghe mọi người nói thì vương phi...

wương phi – đám mỹ nhân của Lý Tuấn Kiệt vừa nghe nói hắn đang đi tới Nguyệt Vũ lâu thì vội vàng chạy tới ngăn lại!

– Hừ...ta lại cần các người nhắc nhở ư? Mau rút qua chỗ khác cho ta – hắn dùng dùng nổi giận, từ trước đến nay Lý Tuấn Kiệt hắn ghét nhất là khi mình đang làm việc gì đó thì đột nhiên bị người ta ngăn lại!

– Vương gia... – tình hình nguy cấp, Phiến nhân vì không muốn hắn tới gặp Liễu Nguyệt Vân mà đành lên tiếng – vương gia hãy bình tâm lại, có gì từ từ suy tính...hiện tại chỉ bằng để Phiến nhân vào đó xem thử?

– Phiến nhân trước giờ luôn là người thấu hiểu tính tình của ta... nhưng sao hôm nay nàng lại hành sự như vậy? – Lý Tuấn Kiệt hơi nhướn lông mày lên một chút, không vui nói – chẳng phải ta đã cấm các người vào Nguyệt Vũ lâu rồi sao? Đã cấm rồi thì sẽ không để các người đặt chân đến đó “dù chỉ nửa bước”...các người nghe đã hiểu chưa?

– Dạ, vương gia – đám nữ nhân đều rất không cam tâm nhưng một khi đã để Lý Tuấn Kiệt nổi giận thì sẽ rất phiền phức nên chỉ biết dạ to một tiếng cho qua chuyện.

– Biết rồi thì còn không mau quay về phòng của mình đi? Chỉ là một chút chuyện con con mà cũng phải đưa nhau tới đây! Hừ, thật không coi quy củ ra gì cả – hắn phất áo đi thẳng vào Nguyệt Vũ lâu bỏ mặc đám mỹ nữ đang đứng như là bù nhìn rom ở lại bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

– Tiểu Ngọc là người đó sao? Ta thật không hiểu nổi nữa a, một ngày mà bắt ta tắm 5 lần là như thế nào a – Liễu Nguyệt Vân khó chịu lên tiếng – ta đâu có phải là không sạch sẽ đâu chứ? Người xem này, tắm nhiều đến nỗi tay nhăn nhoe hết cả rồi! Ý, vào rồi sao không chịu đóng cửa lại a? người cứ để cửa mở như vậy nhờ có ai chạy vào nhìn thấy thì thế nào cũng bị cái tên ác ma kia coi là ta hồng hạnh x..... – nàng lười biếng quay mặt lại nheo mắt tình nghịch nhìn về phía ngoài cửa.

Aaaa

>

– Người sao lại vào đây? – Liễu Nguyệt Vân đề cao cảnh giác hỏi lớn.

– Ta vào đây làm gì? – Lý Tuấn Kiệt nheo mắt lại, chăm rõi từng bước tiến lại gần chậu nước của nàng. Thật ra hắn cũng chẳng biết tại sao hắn lại chạy vào đây, lúc hắn nghe thấy tiếng hét của nàng hắn hoàn toàn mất đi lý trí...vội vã chạy vào nơi này, rồi khi vào tới đây thì thấy nàng đang rửa mặt ngâm mình trong chậu nước hắn cũng không phát hiện ra chính hắn đang thở phào nhẹ nhõm.

– Người tiến gần làm cái gì chứ? Có gì đứng đó nói thôi, không cần chạy qua chỗ của ta làm gì – Liễu Nguyệt Vân thấy hắn về mặt gian xảo, lại còn

không biết liêm sỉ tiến lại gần chỗ nàng thì trong lòng hoảng sợ. Nàng và hân tuy nói là vợ chồng, tuy nói là nàng sẽ dụ dỗ hân nhưng thật sự thì nàng cảm thấy sợ hãi khi hân cứ tiến lại gần như vậy.

– Hừ – hân hừ lạnh một cái rồi tao nhả đi thẳng tới cạnh chậu nước của nàng – người nghĩ người có thể khiến ta cảm thấy hứng thú ư? Người nhìn người mà xem... – hân hơi liếc mắt vào trong chậu nước – thân hình gầy gò chẳng có gì hấp dẫn, đằng trước đằng sau nhìn như một vậy mà cũng tự tin có thể khiến ta cảm thấy hứng thú ư?

– Người... người... tên đại sắc lang, rút ra ngoài cho ta!!! – Liễu Nguyệt Vân thẹn quá hóa giận hét lớn.

– Tiểu thư, tiểu thư có gì xảy ra vậy? – tiểu Ngọc cùng mấy người khác nghe Nguyệt Vân tung hô sắc lang thì vội vàng chạy vào trong phòng của Liễu Nguyệt Vân. Cảnh tượng trong phòng lúc này thật là sắc mùi ái muội, vương gia tôn kính của bọn họ thì đang thản nhiên liếc mắt vào trong chậu nước tắm của tiểu thư, còn vị tiểu thư thường ngày vẫn hay ăn to nói lớn kia thì đang cố sức che đi cảnh xuân của mình. Bọn họ theo phép tắc miễn cưỡng mở miệng nói nhỏ – vương gia cất tường.

– Ừm – hân biết là có người tiến vào nhưng vẫn thản nhiên như cũ, ánh mắt không thèm rời khỏi thân ảnh nhỏ nhắn trong chậu nước dù chỉ một giây.

Bọn người tiểu Ngọc thấy vương gia đến bọn họ bước vào cũng chẳng thèm đếm xỉa thì cũng rất thối thời tự động bước hết ra ngoài, người nào đó còn tiện tay đóng cánh cửa vốn được mở ra lại.

– Ách...các người đi đâu chứ? Mau quay lại hết cho ta!!!! Cái này gọi là bỏ của chạy lấy người ư? – người nào đó giận quá hóa ngốc, chẳng thèm để ý tới có ai đứng bên cạnh mình hay không mà đứng dậy khỏi chậu nước tay chống nạnh mà chửi bới.

– Liễu Nguyệt Vân... – người nào đó âm thanh có chút không được tự nhiên, khàn khàn mở giọng.

– Liễu cái đầu người Liễu... – người kia vẫn chưa kịp hiểu ra vấn đề vẫn hăng hái tiếp tục nguyên rửa ai đó – *****\$&###@\$

– Liễu Nguyệt Vân là người dụ dỗ bọn vương trước – chưa để cái người đang mãi chửi rửa kia có phản ứng gì Lý Tuấn Kiệt liền kéo nàng tới bên mình, nhẹ nhàng cắn mút môi của nàng

AAAAA, trong đầu Liễu Nguyệt Vân giờ chỉ có thể hét lên tuyệt vọng như vậy mà thôi. Cái tên ngựa giống đáng chết này chẳng phải vừa nói sẽ không có hứng thú với nàng tịa sao giờ cư nhiên cường hôn nàng a???? Mà đầu đầu nhất là nàng hiện tại đang chìm đắm trong nụ hôn của hân, tựa như không thể dời ra nổi! Khi hân bắt đầu cưỡng hôn nàng, nàng mạnh mẽ chống cự...nhưng đến giờ phút này nàng thật sự không thể cầm lòng, đắm chìm trong nụ hôn đầy mê hoặc của hân. Còn về phần Lý Tuấn Kiệt thì cũng không khá hơn là mấy, chính bản thân hân cũng không hiểu nổi tại sao hân lại không kiềm chế nổi mình mà cưỡng hôn nàng. Hân phát hiện ra thì ra nàng lại ngọt đến như vậy, càng hôn nàng, hân càng cảm thấy dụ vọng dâng trào...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

A, tay hân sờ đi đâu vậy? Không được! Thật sự nàng còn chưa nghĩ tới chuyện sẽ dùng việc này để dụ dỗ hân. Liễu Nguyệt Vân cảm thấy thật đau đầu, nàng “nhẹ nhàng” thụi một phát vào chát gây cháy nổ của hân.

– Hự... Người... – Lý Tuấn Kiệt giận tới tím cả mặt, chính bản thân hân cũng không ngờ tới nữ nhân này sẽ làm như vậy.

– Người cái gì mà người chứ? Ta đây đã nhẫn nhịn người lâu lắm rồi đó! Cái tên ngựa giống người tốt nhất là tránh xa xa ta ra một chút, đừng có để ta vì người mà điểm danh tám đời tổ tông nhà người! – Liễu Nguyệt Vân cố gắng trấn áp sự run sợ trong lòng, thản nhiên không một mảnh vải bước ra khỏi chậu nước – người nghĩ là ta cũng giống như những nữ nhân khác...dễ dãi cho người thứ mà người muốn ư? Nằm mơ! Ta nhớ không nhầm thì thái hậu cũng đã sắp đến đây rồi, người còn không mau đi đón tiếp người đi, nhắc cho người nhớ nếu làm thái hậu phật ý thì hậu quả sẽ rất là kinh...

Nàng còn chưa kịp nói hết câu thì đã cảm thấy cả thân mình bị nhấc bổng lên, rất là khó chịu. Thì ra là tên ngựa giống đáng ghét kia không biết từ bao giờ đã dùng bàn tay thô bỉ của hân siết lấy cái cổ đáng thương của nàng. Khuôn mặt hân lúc này đang đen lại vì tức giận: ta nói cho người hay, nếu còn dám dùng thái hậu đe dọa ta thì ta sẽ...khiến người sống không bằng chết!

– Người...cũng...vậy! Cả...đời...này...đừng...mong...chạm...tới...ta – Liễu Nguyệt Vân tuy gần như không thể thở được nữa nhưng vẫn cứ ngang bướng phun ra từng chữ một.

– Hừ, người nghĩ ta có thể chạm đến thứ dơ bẩn như người ư? – hân hừ lạnh một tiếng rồi buông bàn tay đang bóp chặt chiếc cổ nhỏ nhắn của nàng ra – trước khi thái hậu tới hãy dọn dẹp chỗ này đi!

– Khụ khụ -Liễu Nguyệt Vân vội vàng điều chế lại hô hấp của mình, ra sức hít thở thật đều.

– Hừ – Lý Tuấn Kiệt chẳng cả thèm ngoái lại nhìn nàng, cứ giữ nguyên bộ mặt hắc ám của mình mà bước ra khỏi Nguyệt Vũ lâu.

Nhìn thấy Lý Tuấn Kiệt đã ra khỏi phòng của Liễu Nguyệt Vân thì bọn người tiểu Ngọc vội càn chạy vào trong xem. Bởi vì vừa rồi tất cả mọi người đều đứng nghe lén ở bên ngoài nên phần nào cũng đã rõ hết mọi chuyện, ai ai cũng đều cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn vào mắt của Liễu Nguyệt Vân.

– Các người đứng đó làm gì chứ? Mau mau ngồi xuống đây đi.

– Tiểu thư.... – tiểu Ngọc khẽ khàng gọi một câu – tiểu Ngọc có lỗi với người, tiểu Ngọc thật đáng chết.

– Ngọc nhi...không phải ta vẫn đang rất tốt sao? – kéo tiểu Ngọc tựa vào vai mình, nàng nhẹ nhàng an ủi – vì vậy nên Ngọc nhi không cần cảm thấy có lỗi với ta, chỉ cần Ngọc nhi vui vẻ thì ta cũng sẽ vui vẻ!

– Tiểu thư.....- tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Liễu Nguyệt Vân, bọn họ tu đã ở cùng nhiều chủ tử nhưng chưa từng thấy ai đối xử tốt với hạ nhân như nàng, chưa từng thấy ai coi hạ nhân như người nhà như nàng, càng chưa từng thấy ai dám cả gan cãi lại vương gia mà vẫn còn sống. Từ trước đến nay, chưa người nào cãi lại vương gia mà còn sống cả vậy mà nàng vẫn chẳng hề sợ hãi. Thì ra nàng đặc biệt đến vậy.

– Ách, các người còn ngơ ngẩn đứng đó làm gì a? Không phải vương gia đã nói là phải dọn dẹp sạch sẽ trang viên ư? Mau mau dọn dẹp không chút nữa thái hậu đến đây thì sẽ rất phiền phức đó – Liễu Nguyệt Vân khoa chân múa tay, nhanh chóng tự mặc một bộ quần áo đơn giản nhất rồi vội vàng dọn dẹp lại phòng ngủ của mình, tiểu Ngọc cũng tiểu Hoàn phụ giúp nàng bê chậu nước tắm ra khỏi phòng còn tiểu Hồng cũng Tầm nhi thì lau những giọt nước rơi ra trên sàn. Không câu lệ, không chút phân biệt, trong tâm của mỗi người dường như đều ấm lại thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Khi Lý Tuấn Kiệt vừa rời khỏi Nguyệt Vũ lâu thì từ trên cao một người mặc dạ phục phi thân quỹ xuống ngay bên cạnh Lý Tuấn Kiệt, không đợi Lý Tuấn Kiệt cho hắn đứng dậy, hắn đã vội vàng đứng lên thì thắm cái gì đó vào tai của Lý Tuấn Kiệt,

– Việc người nói là sự thật? – Lý Tuấn Kiệt mày kiếm khẽ cau lại, bộ dạng đúng thật là tốt cùng khó chịu, hắn âm trầm nói – người mau đi tiếp làm nhiệm vụ của mình đi, hơn nữa nhớ cho kỹ...dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được lộ mồm như hôm nay, có chuyện gì muốn báo cáo về mặt thất bại ta là được.

– Rõ, vương gia... – người mặc dạ phục cúi đầu chào Lý Tuấn Kiệt một cái phi rồi thân bay đi mất.

Sảnh đường Ngũ vương phủ.

– Hoàng thượng cũng thật là giáo hoạt...nghe tới đây là có thể thoát khỏi tai mắt của bà già này ư? – thái hậu đương triều Liễu Nguyệt Hạ khẽ nâng tách trà lên thưởng thức, ánh mắt sắc thường thức sắc mặt đang biến đổi không ngừng của những người ngồi trong sảnh đường.

– Mẫu hậu...người đã quá lời rồi, nhi thần chỉ là đến trước để dọn đường cho mẫu hậu thôi – Lý Trung Trực thản thờ dài, hắn đúng là nói dối không hề chớp mắt, nhưng dưới ánh mắt tinh tường của thái hậu thì... .

– Hừ, chi giới khéo mồm biện hộ... vì hoàng thượng cùng ta hiện tại đều không có trong cung nên ta đã quyết ngày mai hoàng hậu sẽ buông rèm nhiếp chính... .

– Cái gì??? – Lý Trung Trực vừa nghe tới việc hoàng hậu sẽ buông rèm nhiếp chính thì nhảy dựng hết cả lên, thái hậu đúng là thái hậu...những việc như vậy mà cũng nói ra được thì thật là hết biết. Hắn, là hoàng thượng còn sống sờ sờ ra cái gì mà buông rèm nhiếp chính chứ? Hơn nữa việc này sẽ ảnh hưởng sẽ có những lời đồn thổi không hay kiểu như hoàng hậu có mưu đồ đoạt ngôi vua hoặc hoàng đế bỏ bê, không quan tâm đến triều chính chỉ biết “hoang dâm vô đạo”.

– Sức tướng tượng của hoàng thượng thật là phong phú – Liễu Nguyệt Hạ nhìn biểu hiện trên mặt của Lý Trung Trực mà chút nữa thì phì cười, trong lòng thầm nhớ lại một thời tuổi trẻ của mình.

Lý Trung Trực còn chưa biết phải phản ứng ra sao thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

– Nhi thần Lý Tuấn Kiệt tham kiến mẫu hậu, vì bận một chút chuyện mà chậm nghênh đón mẫu hậu, xin mẫu hậu xét tội! – Lý Tuấn Kiệt theo lễ nghi quỹ xuống vấn an thái hậu, chỉ là còn chưa kịp quỹ xuống thì đã có người vội đi đến nâng hắn dậy.

– Kiệt nhi không cần phải tự trách, có trách thì phải trách ta...là ta vội vàng hấp tấp muốn đến xem vương phủ đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc cho sinh thần ngày mai của vương phi hay chưa – Liễu Nguyệt Vân thở hắt ra một hơi, đứa cháu gái của bà thật là ngang bướng...đã biết người đàn ông mà nó yêu mến không hề có chút cảm tình gì với nó nhưng vẫn nhất định phải lấy người kia. Ngũ vương gia và hoàng thượng đều là con của Liên phi, trước là đệ nhất sủng phi của hoàng thượng, nàng ấy tuy được sủng mà không kiêu ngạo...hiểu biết lễ nghi, chỉ vì khó sinh mà qua đời đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Còn Liễu Nguyệt Hạ bà thì tuân theo chiếu chỉ của tiên hoàng trước lúc quy tiên, một tay đưa con lớn của Liên phi lên làm hoàng đế, chăm sóc con thứ của nàng thật là chu đáo... thật ra trong thâm tâm bà coi hai người như là con ruột từ bao giờ không biết.

– Mẫu hậu, người thật là rất không công bằng mà – Lý Trung Trực giả bộ ai oán than lên, ai mà nhìn thấy hấn ở cái bộ dạng này chắc đều tự hỏi rằng tại sao hấn lại là vua được cơ chứ? – tại sao mẫu hậu đối với Ngũ đế luôn luôn thiên vị hơn đối với trẫm?

– Hoàng thượng cần chú ý một chút, giờ người đã là vua của một nước nên từ lời ăn tiếng nói của hoàng thượng phải cẩn thận hơn trước – Liễu Nguyệt Hạ đưa mắt nhìn tất cả mọi người trong đại sảnh một lượt rồi nói – ta cũng đã mệt rồi, Kiệt nhi có thể đưa ta đến chỗ của Nguyệt Vân được không? Ta muốn tới Nguyệt Vũ lâu của Nguyệt Vân nghỉ ngơi.

– Mẫu hậu, nhi thần đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mẫu hậu rồi nên không cần nhất thiết phải đến chỗ của vương phi để nghỉ ngơi đâu – Lý Tuấn Kiệt tuần nhan khẽ nhăn nhó một chút.

– Không biết tại sao Kiệt nhi lại ngăn cản ta đến Nguyệt Vũ lâu nhưng ta thật sự không muốn ngày nào cũng phải chạm mặt những nữ nhân kia của Kiệt nhi nên mới làm vậy – Liễu Nguyệt Hạ cố kìm nén giận giữ nhân nhả nói – có phải hay không “Ngũ vương gia” đã quên ta là cô cô của Ngũ vương phi, bảo ta nhìn mặt những người kia thật sự ta làm không nổi.

– Aiz, thật là phiền phức – Lý Tuấn Kiệt than thầm, thái hậu lần này gọi hấn là Ngũ vương gia thì chứng tỏ thái hậu đang rất tức giận. Nếu hấn mà không nhường nhịn thì sẽ có chuyện không hay xảy ra đấy – vậy nhi thần mặc cho mẫu hậu toàn quyền quyết định.

– Như vậy mới được chứ... người đâu, bãi giá về Nguyệt Vũ lâu – Liễu Nguyệt Hạ trong lòng vẫn còn chưa nguôi cơn tức giận nên không cần ai dẫn đường đã tự đi về phía trước, bỏ mặc lại Lý Tuấn Kiệt cùng Lý Trung Trực lèo đèo theo sau.

Nguyệt Vũ lâu.

Từ đâu đó một bóng người chạy vọt thẳng vào trong thư phòng của Nguyệt Vân, nhìn kỹ hóa ra là Đại Nguru... nhìn bộ dáng thất thần, sợ hãi cầu hấn thì người ngu ngốc xù xì đoán ra là có chuyện không hay đã xảy ra.

– Nô tài thỉnh an Vương Phi – Đại Nguru vội vàng hành lễ – Vương Phi hoàng thượng, thái hậu cùng vương gia chuẩn bị tới đây, vương gia dặn tiểu nhân đến nói vương phi phải chuẩn bị thật tốt.

– Ta đã biết... người không cần phải lo lắng gì cả – Liễu Nguyệt Vân bình thản nói – Đại Nguru người cũng mau lui ra đi – phân phó cho Đại Nguru ra ngoài Liễu Nguyệt Vân vẫn bình thản uống trà, nàng đã sớm nghe Ngọc nhi nói về vị thái hậu, vị cô cô của nàng. Nghe nói cô cô rất là hiền hậu, hơn nữa đối với nàng đặc biệt cưng chiều nên nàng hoàn toàn không chút mấy may lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 22 (1)

Liễu Nguyệt Vân cùng với đám người tiểu Ngọc không nhanh không chậm từ từ đi tới cửa của Nguyệt Vũ lâu để nghênh đón thái hậu. Còn chưa đi được nửa đường thì liền gặp một nữ nhân dung mạo tầm 50 hay 60 tuổi gì đó, đi bên cạnh là một nam tử tuấn mỹ... nếu nhìn kỹ có thể thấy rất giống với Lý Tuấn Kiệt, mà đi bên cạnh họ chính là tên vương bát đần Lý Tuấn Kiệt kia, như vậy hai người kia hẳn là thái hậu cùng hoàng thượng đương triều rồi à. Trong lòng Liễu Nguyệt Vân có chút khựng lại nhưng quá ngoài mặt vẫn là thản nhiên quý xướng hành lễ:

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, thái hậu phúc như đông hải, thọ bi nam sơn

– Ngũ hoàng phi không cần đa lễ... đều là người một nhà, đều là người một nhà... – Lý Trung Trực khẽ đem ánh mắt của mình đánh giá nữ tử trước mắt mình, hấn thật không thể nào tin được nữ tử trước mắt mình đây và nữ tử mấy năm trước cầu hấn ban hôn cho nàng và tiểu Kiệt là một. Nữ tử trước mắt hấn giờ toàn thân đều tỏa ra khí chất cao ngạo chứ không giống như trước đây, như nhược, yếu đuối... bộ dáng của nàng hiện nay thật đáng ngưỡng mộ.

– Vân nhi? – Liễu thái hậu vẫn là không kìm nổi chua xót trong lòng, tiến tới bên cạnh Liễu Nguyệt Vân, một bên nắm chặt lấy bàn tay gầy gầy của nàng một bên quay lại nói với hoàng thượng – hoàng thượng... Ta thiết nghĩ hoàng thượng đi đường xa mà tới hấn là cũng đã mệt mỏi, hôm nay hay là cứ dừng lại ở đây, trước hết cứ về phòng mà Ngũ vương gia đã an bài mà nghỉ ngơi, ta cũng muốn cùng Ngũ vương phi hàn huyên một chút...

– Aaaaa, nghe lời là biết lão nhân gia muốn đuổi người a – Liễu Nguyệt Vân vừa cố gắng nín cười vừa nghĩ, ha ha... nhìn cái bộ mặt ngày một đen lại của Lý Tuấn Kiệt mà nàng nghĩ muốn nội thương vì nhịn cười.

– Vậy thái hậu nghỉ ngơi trước... trẫm và Ngũ vương gia cũng cần có việc phải bàn riêng – Lý Trung Trực cũng khẽ ho một tiếng rồi cùng đoàn người Lý Tuấn Kiệt đi ra khỏi Nguyệt Vũ lâu, trước khi đi còn không quên ý vị đánh giá Liễu Nguyệt Vân thêm một lần nữa.

Nhìn bóng dáng của họ đi khuất khỏi Nguyệt Vũ lâu, Liễu thái hậu đau lòng nhìn thật lâu vào Liễu Nguyệt Vân, nàng khẽ nói:

– Vân nhi...những ngày qua đã khiến con chịu khổ nhiều rồi. Chẳng qua là chỉ có gần một năm thôi, tại sao con lại gầy yếu mong manh tới mức này? Nói cho ta nghe, là đám nữ nhân kia bắt nạt con? Hay là...hay là Kiệt nhi hắt hủi con?

– Không có, thái hậu an tâm... Vương gia đối xử với Vân nhi thật rất tốt – mới là lạ, nàng âm thầm đem cái tên nam nhân kia mắng chửi thậm tệ – còn đám nữ nhân kia, không có lệnh của vương gia cũng không dám đặt chân vào Nguyệt Vũ lâu khi chưa có lệnh của vương gia. Thái hậu, người yên tâm... Vân nhi hiện tại cảm thấy thật sự rất hạnh phúc – Nguyệt Vân dùng ánh mắt thân thiết, dùng bàn tay nhỏ bé của mình khẽ nắm chặt lấy đôi bàn tay của Liễu thái hậu tựa như thể nói nàng hãy an tâm. Thật tâm Nguyệt Vân không hiểu tại sao mình lại làm vậy, nhưng nàng có cảm giác rất thân quen với vị thái hậu này.

– Vân nhi...

Liễu thái hậu vừa định nói gì đó thì Nguyệt Vân đã vội nói chen vào: “Thái hậu đi đường xa đã mệt, nếu mà còn cứ đứng đây nói chuyện e là không tiện, hay là như thế này đi... Bây giờ Nguyệt Vân đưa thái hậu vào nghỉ ngơi... Nếu thái hậu thấy nhàm chán vậy để Nguyệt Vân bồi thái hậu nói chuyện.”

– Được, được...mọi việc đều do Vân nhi định đoạt – Liễu thái hậu nở nụ cười hiền hậu, rồi cùng rảo bước với Liễu Nguyệt Vân vào trong tẩm phòng.

Trong tẩm phòng.

– Tất cả các người lui ra ngoài hết đi – vừa vào đến tẩm phòng, Liễu thái hậu liền phân phó cho tất cả mọi người lui ra ngoài – trừ Vân nhi, Vân nhi, con mau lại đây bồi cô cô tâm sự.

– Dạ, thái hậu – Liễu Nguyệt Vân có chút lo lắng tiến lại gần Liễu thái hậu, vừa không biết có nên tiến lại gần hơn nữa không thì Liễu thái hậu đã kéo nàng ngồi cùng một chiếc ghế với nàng, hành động này khiến cho Nguyệt Vân có chút thất kinh, nàng vội hô nhỏ:

– Thái hậu...như thế này có phải có chút thất lễ hay không a? Hay người cứ để Nguyệt Vân ngồi sang chiếc ghế bên cạnh người là được.

– Vân nhi, cô cô đã dặn bao nhiêu lần rồi, khi không có ai cứ gọi ta là cô cô là được – Liễu thái hậu hiền từ vuốt tóc của Nguyệt Vân – con có biết không? Con gầy như vậy dung mạo liền thật giống với nội của con, tuy không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại rất thuần khiết!

– A, thì ra là vậy – mới là lạ a, sao không nói là vẻ ngoài của thân thể này thật nhu nhược, lại còn không xinh đẹp nữa a, tâm hồn trong sáng cái nổi gì.....trước thì có thể nhưng giờ thì cái tâm hồn gian thương của nàng thì làm sao có thể nói là trong sáng a.

– Đúng là như vậy, đứa nhỏ này... nếu trước đây nhẽ ra ta không nên chấp thuận tác hôn cho con và Kiệt nhi thì hẳn bây giờ con không có phải chịu khổ nhiều như thế này.

– Thái... Cô cô, người đừng nói vậy, Vân nhi hiện tại sống rất tốt, vô lo...vô nghĩ, cuộc sống như vậy chẳng phải rất tốt ư?

– Đứa nhỏ này... Con còn định giấu ta nữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Đoạt Sủng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.